

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

உள் காடு—வருஷ சந்தா ரூ. 7 0 0
6 மாதம் ரூ. 3 12 0
புற காடு—வருஷ சந்தா ரூ. 9 0 0

காரியாலயம்:—
வேளாளர் தேரு,
புரையாக்கம், சேன்னை.

Vol 6.] 1933 ஆகஸ்ட் மீ 24. [No. 33

பொருளடக்கம்.

1. தலையங்கம் (Leader)	613	6. சுமமாழ்வார் வைபவம் (5-ம் பத்து, 7-ம் தசகம்)	
2. கம்பராமாயணம் (சடாயு வயிர் நீத்த படலம்) T. N. சேஷநாசலம் B.A., B.L.	615	K. இராஜகோபாலாச்சாரியார் B.A., B.L.	623
3. காற்றுமழை (அங்கம் 3. களம் 3.) Shakespeare's Tempest	617	7. மானத சாத்திரம் (Psychology)	
4. தமிழ்ப் பாடம் அடிப்படையிலிருந்து—திருவேங்கடமலை	619	வித்வான் T.P. மீனாட்சிசுந்தரம், M.A., B.L.	624
5. அப்பர் (84-ஆம், வியாசரணம்— உரிச்சொற்கள்.) E. N. தனிநாசல முத்தலியார், B.A., B.L.	622	8. கவித்தொகை (பாலக்கவி, 22) T. A. கணசேகரப்பதி முத்தலியார்	626
		9. பொதுநிகை நிகண்டு (ம, ரூ, மெ, மே, மை, மொ, மோ, ய, யா, யு, யோ) S. வைபாபுரிப் பிள்ளை B.A., B.L.	627
		10. வர்த்தமானம்	628

கலாநிலயம்

கடலிற் கலந்த காட்டாறு.

இக்காவிய காளிதாசன் எழுதிய சாருத்தலத்தின் ஆம் கில மொழிபெயர்ப் பென்றிற்கு கம் கவி இர வீர்திரகாதர் வகாரத் முன்னுணரையில், கீழ்வரும் வாசகம் காணப்படுகின்றது.

The two peculiar principles of India are the beneficent tie of home life on the one hand, and the liberty of the soul abstracted from the world on the other. In the world India is variously connected with many races and creeds; she cannot reject any of them. But on the altar of devotion (bhajasya) India sits alone. Kalidas has shown, both in *Sakuntala* and *Kumara Sambhava*, that there is a harmony between these two principles, an easy transition from the one to the other. In his hermitage a human boy plays with lion cubs, and the hermit spirit is reconciled with the spirit of the householder.

On the foundation of the hermitage of recluses Kalidas has built the home of the householder. He has rescued the relation of the sexes from the sway of lust and enthroned it on the holy and pure seat of asceticism. In the sacred books of the Hindus the ordered relation of the sexes has been defined by strict injunctions and laws. Kalidas has demonstrated that relation by means of the elements of Beauty. The beauty that he adores is lit up by grace, modesty, and goodness; in its intensity it is true to one for ever; in its range it embraces the whole universe. It is fulfilled by renunciation, gratified by sorrow, and rendered eternal by religion. In the midst of this beauty, the impetuous unruly love of man and woman has restrained itself and attained to a profound peace, like a wild torrent merged in the ocean

of goodness. Therefore is such love higher and more wonderful than wild and untrained Passion.

இரவீர்திரகாதர் தம் இவ் வாங்கில வாசகத்தில் அடங்கிய கருத்து மிகவும் அருமைமானது. அத்தனைப்பின் வருமாறு கூறலாம்—

இந்தியர்க்கே சிறப்பாய் தத்துவம் இருவகைக்து. —இவ்வாழ்க்கையின் பயனுடைய கட்டுப்பாடு ஒரு புறம், உலக விவகாரங்களினின்று தன்னைப் பிரித்துக் கொண்டு இயங்குகின்ற ஆன்மாவின் விடுதலை மறு புறம். இவ்வுலகத்தின்கண் இந்தியாவானது, பற்பல சாதிகளுடனும் மதங்களுடனும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றது; அலகவகையில் எதனையுற் தள்ளியிடல் என்பது இந்தியாவிற்கு இயலாது. எனினும் பத்தி என்னும் தவத்தின் பிடமீது இந்தியாவோ ஒரு தனிச் சிறப்புடன் அமர்ந்திருக்கின்றது. சாருத்தலம் உள்ளும் காடகத்திலும் குமாரசம்மதம் என்னும் காவியத்திலும், காளிதாசல மகாகவி கட்டுப்பாடுகையே இவ்வாழ்க்கையின் தத்துவத்திற்கும், பிரிந்துகின் நியங்குகின்ற ஆன்மாவின் விடுதலை என்னும் தத்துவத்திற்கும் இடையே யோர் இசைவாய்ந்த ஒற்றுமை உள தென்பதையும், ஒன்று மற்ருென்றாக மிக மிக எனினில் மாறுகின்ற முறைமை வாய்ந்ததென்பதையும், செவ்வீதின் காட்டியிருக்கின்றும், இக் கவிவார் சிறு விடயவோர் ஆசிரமத்தில் ஓர் மாறாதமைத்தன் சிங்கக் குட்டிகளுடன் விளையாடுகின்றும்; தவவுணர்வு இவ்வண்ணம், இவ்வாழ்க்கையுணர்வுடன் இணக்கமுறுகின்றது. தவசியர்தம் ஆசிரமத்தையே அத்தியவாரமாக அமைத்து, இல்லக்கிழவர்தம் மனைவாழ்க்கை

மைக் காளிதாஸர் கட்டி அமைத்திருக்கின்றார். காமத்தின் ஆட்சியினின்றும் காத்தலை மீட்டிக்கொண்டிருந்து, துறவெனும் தூய்மைவாய்ந்த திப்பிய சிம்மாநனத்தின்மீது அமர்ந்தினார். தூய்மை மிகுந்த இந்நிதிய சாத்திர நூல்களில், ஆண்பாலார்க்கும் பெண்பாலார்க்கும் இதையே வழங்குகின்ற முறைமைசான்ற உறவானது கட்டக்கரிய விதிகளாலும் விவகற்களாலும் வரையறுக்கப் பெற்றிருக்கின்றது. அந்த உறவினைத் தான் காளிதாசர் அழகினது அம்சங்களைக்கொண்டு நிரூபித்தக்காட்டினார். மனமார அவர் ஆராதிக்கின்ற அவ்வழகானது, சந்தர்த்தாலும் அடக்கத்தாலும் நன்மையாலும் ஒளிபெற்றுத் திகழ்கின்றது. அதன் செறிவுநிலையிலோ, ஒருவருக்கு அது என்மென்றும் உண்மையாக யமையும்; அதன் அகலத்திலோ பிரபஞ்சம் அடக்கலும் தழுவிக்கொள்கின்றது அது. அவ்வழகானது துறவிலும் நிறைவடைகின்றது, துன்பத்தால் இன்பமடைகின்றது, மதவுணர்விலும் நிரந்தரமான நிலைபேறடைகின்றது. ஆண்கட்க்களையும் பெண்கட்க்களையும் அலைக்கின்ற அடக்கட்கட்கட்காகக் காமமானது, இவ்வழகினிடையே தன் வேகத்தை அடக்கிக்கொண்டு, நன்மைக்கட்கட்கட்கை கலந்தவொரு காட்டாற்றின் வெள்ளம்போல், பரிபூரண அமைதியை அடைகின்றது. ஆதலாற்றான், அத்தகைய காத்தலானது, மென்மையும் ஒழுக்கமும் இல்லா மோகத்தை விட உயர்ந்ததும் அநிசயம் வாய்ந்ததாகவும் இருக்கின்றது.

* * *

இவ்வாசகத்தின்கண் அடக்கிய உண்மையின் உயரத்தை மண்ணிலேயே கண்வைத்துமூலம் மாந்தர் எங்கனம் காண இயலும். மண்ணினின்றும் கண்ணைச் சற்றே நிமிரவைக்கின்ற சாதனங்கள் கைவராவரையில் இவைதாம் பயன்படா. மற்று, இவைபயன்படாவரையில் வேறொன்று இவ்வுலகில் பயனுறப் பெறவதற்கும் இல்லைவே.

கட்டுப்பாடு அமைந்த மனைவாழ்க்கையின் சித்திரத்தோடு இணங்கியவொரு ஆண்மயிடுதலையின் வித்தக முறையே இந்நிதியர்களுக்கே சிறப்பாக இருப்பெருந்தத்துவங்கள் ஆகின்றன என்று சாற்றுகின்றார் இராவீந்திரநாதர். தத்துவங்கள் எங்கும் இருக்கின்றன. ஆயினும் அவைகளைக் காணல் வேண்டியே. சித்திரப்படிமைகள் வைக்கப்பெற்றிருக்கின்ற வேர் இருட்டையின் கண் சென்றுகொருவன் ஒன்றுக் கண்டுகின்றியே திரும்பிவிடுகின்றன. அன்னவாறே, தத்துவங்கள் தாம் ஒருறறவந்த தழைத்திருப்பதினும், அவைகளை ஒளிப்பெறுதல் காட்டுவாரிலாவியும், மாந்தர் அதன் தூய பயனைப்பெறாது தீர்கின்றனர். இது நேராவண்ணம் தத்துவங்களின் தகைமை மனக்குத் தோன்றும் படி. ஒளிசெய்து காட்டவல்ல மேன்மையோர் கலைபு. சம்பர் காளிதாசன் ஷேக்ஸ்பியர் அநேக கலைவாணர் கதைபென்றும் வருணனை என்றும் நாடகம் என்றும் பல துறைகளைத் தலைகீடாகக் கொண்டு, என்றும் பல துறைகளை உவப்போர். உள்ளம் உய்யும்படி மொழி கொண்டு தழைக்கும் மேன்மையால் கலைவாரி தயங்கத் தத்துவங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றனர். இவர்கள் தம் இருந்ததில்லையாயின் இவ்வுலகம் இன்று இன்னும் என்படி இருக்குமோ யார் அறிவர். தவத்தின் தினையே அத்திவாரமாகக் கொண்டு இவ்வாழ்க்கையின் தத்துவத்தைக் காளிதாசன் அமைத்திருக்கின்ற ரீதியை, சாருத்தநலநாடகத்தின் நன்மையாற்பெருக்கும்

உணர்விலுள்ளும் நாம் எத்துணை எண்ணி எண்ணிப்பாங்குந்தாலும் எட்டாமல் அகன்ற செல்லும். துறவிலும் நிறைவடைகின்ற காத்தலின் அழகை, சாருத்தலத்தில் காண்கின்றவர், “தண்ணீர்த் துறக்குந் தன்மை தாமத்தே தங்கின்றே” என்று பாடிய கம்பராயுக்கு ஆதாரமாயிருந்த நிகழ்ச்சியைக்களைக் கொண்டு அளந்த நியமெல்லும் ஆறுபிரி அங்குசை அமைதி பெறும். கட்டுப்பாடிடுதலையே அழகு வாய்ந்த ஆண்மயிடுதலையின் தத்துவத்தை, கவி இராவீந்திரர் இயம்பும் வண்ணம், காளிதாசனது நாடகத்தின் நம் மனம் நாடி யுணர்வின் செயலியில், அவ்வழகோ இல்லாமல் பெரியபேயடைத்த மன்றைய மிடுதலை என்றும் சொல்லின் இழிவை, “மிடுதலை அடையடே மிடுதலை” என்று முழுங்குகின்ற வீரரூறு காலைபின் விளம்பிய பிரசு நம் நிறைவிற்றேறும் உறுதிசெய்தல் வேண்டி. இத்தனை முழுங்கும்பொழுது, கக்கக் காலியின் மறுவீன்புதுவெறியும் சிறிது கொண்டிருந்தான் என்பதையும் நிறைத்துக்கொள்வது நலம்.

கலையின் ஒளிபால் தத்துவத்தைக்கண்டு அதன் அழகின்த் தழுவிக்கொள்ள வல்லவர்களாகின்றோம் என்றும் வாய்மை இதுவாக, இனி அக்கலைப்பொருள்களைக் கற்பதற்குரிய பரிநிதி யிலையாயின், ஒரு அறையின் கண் சித்திரப் படிமைகளும், அப்படிமைகளின்மீது கதிராவன் ஒளியும் குறைவற இருந்தபொழுதிலும் கண்ணினான் ஒருவன் உட்சென்று ஒன்றுக் காணும் நிலைகப்பது போல், கலைத்திறம் துனித்தனார் தற்கேற்ற பரிநிதிபெறு தவர், பயனுடை வாழ்க்கைக்கு அயனவார் என்பதைச் செப்பவும் வேண்டுமோ! இந்நிதியர் பன்னையே பெருமை என்று கண்டதை பெல்லக் காட்டிக் காட்டிக் கழறமல், நம்முடைய மிடுதலை என்றுகேட்டதையெல்லாம் சொல்லிக்கொல்லிக்கொள்ளாமல், உணர்வின் துணைக்கொக்க அறிவின் ஆழமில் கண்ணின்புற்றுக் கற்புபடி நம்பால் அன்பும் வாய்ந்த பெரியார் இராவீந்திரநாதர், சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டிய அழகின் தத்துவத்திற்குமுள்ளும் மனைவாழ்க்கையின் மாண்பையே அழகிப்பெறு முறையே ஆண்மயிடுதலையின் அறிய இராவீந்திரநாதர் துனித்தனார் து மாந்தர் நலம்பெறும் வண்ணம், கலையுணர்வின் பெருக்கத்தை யே கருத்திலிவைத்து நடக்கின்றது நம் கலாநிலயம்; கலைப்பொலியும் நூல்களைக் கற்புத்தியன் கலவியையும், அந்நிலையோர்க்கு கற்புத்தற்குமின்றது.

ஆசையை அறவே நீக்கி வறளவல்லார் யாண்டும் இவர். அக்காரத்தை அடிபின் அகற்றி அனைக்கவல்லார் என்றும் இவர். எனினும், மாதுட்பு பிறப்பியற்கை இறையாதலில் இவைகளுக்கிடையே அகப்பட்டு அல்லலுற்று அலைதர மாள்வதே மாந்தர் கடன் என்பது நியதியன்றும். வேகுடன் மன்றடிவறும் ஆசையைத் தடுப்பதற்கும் வறட்டுவதற்கும் முயல்வதற்குமின்றி அத்தனை நன்மைக் கட்டுவார் பாச்ச்கிவிட்டால், அமைதியடைகின்றோம். தலைபெறித்து மேல்நிமிரும் அக்காரத்தை நகக்க முயல்வதனினும், விண்ணாவளர்த்து, பிறபஞ்சமடக்கலும் ‘நானே’ என்றும்படி உயர்த்திவிட்டால், அமைதியடைகின்றோம். ஆசை அக்காரங்களினும் சிறியன சிந்திராமல், கடலின் ஆழத்தையும் விண்ணின் உயரத்தையும் கருதிக்கலப்போமாயின், சாந்தநிலை சாதித்துவிட்டோம். கருத்தினோடு ஆழத்தையும் எண்ணத்தின் உயரத்தையும் எட்டுத்தற்கியன்ற மாட்சி கலையின் திறத்தே யுளது. அத்தனைக் காட்டிக் தருகின்றது கலாநிலயம்.

க ம் ப ர ர ம ர ய ண ம்

ஆரணிய காண்டம்— 8. சடாயு வுயிர்த்த படலம்.

[610-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

-ஆகசு பத்து வென்றவ னாகசை யோன்று வென்றிலன்.

தேவியை நிருதன் தீண்டினுணவன் எனத் தேறிச்சிறி தா நிய சினத்தையு சடாயு இரா வணற்கினிய அழி வறுத்தஞ் சொற்கள் சில சொல்லவற்றினுள்:—

கெட்டாய் கிணையோ ளெின்வாழ் வையெலாஞ் சட்டா யிதுவென் னதொடும் கிணை பட்டா யெனவே கோபெத் தினியை விட்டே குதியால் விளிகின் றியியால்

[அருக்கேடு அடைத்தாய், உன் கிணைஞரோடு உன் வாழ்வையும் சுட்டெரித்தாய், இந்தக் காரியத்தை எதற்குத் தொடங்கினாய். நீ இவனைக் கொண்டுசெல்வாயானால் உன் உயிர் இழப்பது நிச்சயம் என்பதை எண்ணிக்கொண்டு விட்டே விட்டுப் போனால் பிழைப்பாய்]

பேதாய் பிழைசெய் தனைபே ருலகின் மாதா வணையா னைமனக் கொடுநீ யாதா கவினைத் தனைபென் னம்பலாய் ஆதா ரரினக் கினியா ருளரோ.

[அழிவில்லாதவனே, நீ பெரும் பிழை செய்தாய்; இப் பெரிய உலகத்திற்குத் தாய்போன்ற இவனை, நீ என்ன வென்று மனக்கொண்டு நினைத்துவிட்டாய். ஆலோசனை யற்றவனே, எம்பெருமான் திறத்திலு அபாதத்துசெய்து விட்டபின் அன்னை யையும் உலககொண்டுவிட்டாய், இனி உன் சார்பின் ஊனைக்கு உதவியாகக் கூடியவர் யார் இருக்கின்றனர்.]

என்றியம்பி, இராமன்குழ் பிழைசெய்தார் பிழைக் காது அவன் அம்பிற்ரு உடையாமல் உய்யமாட்டார் என்ற தன் சொல்லை மெய்ப்பிக்கப் பின்னும் இயம்புவான்—

உய்யா மன்மலைத் துமரா ருயிரை மெய்பா கவிரா மன்விரூர் திடவே கையா ரமுகர் துகொடர் தகனூர் ஐயா புதிதான் டதநிற் திலையோ.

[உன் இனத்தவராகிய கான் முதலிய அரசுக்கர் பிழைக் கமாட்டாதபடி இராமன் போர்செய்து, அவர்தம் அருமையான உயிரை உண்மையாக விரகத்தினிக்கு மறணுவன்கூகிறைய வாநியெடுத்திச் சிறி தகாலத்திற்குமுன்னரே உண்டா செய்தியை, ஐயா, நீ அறியவாயோ]

காருத்தன் முன் தாடகைக் கொடிபுரனைக்கொன்று விழ்த்திய வக் கன்னிப்போரில், அரசுக்கர்தம் குலத்தாயிற் குடிக்க வஞ்சி ஆசகையா அழைந் கூற்றிற்குச் சுவை சிறிது காட்டிப் பின் கரணே முதலிய நிருத வீரா ராவென்று புதுவிரூர் திட்டாளெனின், இனி இராவணையார் விழும்பான் அந்தகனூர்க்கது யாவதாருமோ அறிகிலேம். இராமன் சிறந்ததை இராவணன் காத்தல் சிறிதெதையை வஞ்சித்து அவன் பிழைத்ததுமரிது, கொடுவென் கிகொல் வீயவீந் ததன்மேல் விடுமுன் டைகடா வவிரும் பினைபே அடுமென் பதணார் தியோ யினும் வன் கடுவென் டெயிற் னிவீகை னுதியோ.

[உன்னைக்கொல்லவாகத் திராயகேசுபமுடைய யானே யின்றீது, விடுகின்ற மன்னுண்டையை வீசித்தெடுப்பதற்கு நினைத்தனையே. கொல்லும் என்பது அறியா யாயினும்,

கொடியவிஷத்ததை உண்டு பின் உன் உயிர் நிலைத்திருக்கக் காண்பாயே]

எல்லா லுலகக் கருமிற் திரனும் அல்லா தவர்மு வரும் தகனும் புல்வாய் புலிகண் டதுபோல் வரால் வில்லா னராவெல் லுமிடுக்குளரோ

[அனைத்து உலகங்களி லிருப்பவர்களும், தேவேந்திரனும், இவர்களல்லாத நிரிமுர்த்திகளும், எமனும், புலியைக் கண்ட மான்களைப்போல் ஆவாரேயல்லாமல் இராமனிலக் குமணர்களை வெல்லவல்ல வலிமையுடையவர்களோ]

இம்மைக் குறவோ பெிறத் தழியும் வெம்மைத் தொழிலிற் கெதன்மே விதியால் அம்மைக் கருமா நகர்த் தருமால் எம்மைக் கிதமா கவிதென் னினைநீ

[இம்மையில் உன் சுற்றத்தாரொடும் செய்து அழிவதற்குரிய கொடியகாரியம் இதைமேல் விடவே. மறுமையிலும் மீள்வதற்கரிய பெரிய நகரத்தைக்கொடுக்கும் - எனின், எதற்கு இதனை கண்மையாக எண்ணினாய் நீ]

முத்தே வரிந்மு லமுதற் பொருளாம் அத்தே வரிம்மா னிடரா தவினால் எத்தே வரொடுமென் னுவதென் னம்பலாய் பித்தே திணையா தல்பிழைத் திணையால்

[இந்த மனிதர், மூன்ற் மூர்த்திகளுக்கும் மூலப்பொருளாகிய அந்தத்தேவர் ஆவதால், இவரை எத்தத்தேவரோடு சேர்த்து எண்ணுவது; எண்ணியல்லாத பைத்தியக் கொண்டனையாவதால் இப்பிழை செய்தனை]

புரம்பற் நியபோர் னிடையோ னருளால் வரம்பெற் நவமுற் றுளவின் சைகனும் உரம்பெற் நனவா வனவென் மையிலேனென் சரம்பற் நியசா பம்பிற் திணையே

[திரிபுரங்கள் எரியும்படி போர்செய்த, இரஷபவாகன ணை சிலவிரானது அருளால் நீ பெற்றான் வரக்களும் மற்றும் உன்னுடைய வித்தைகளும், மெய்ப்பொருளாகிய இராமன் வில்லிவலைத் தம் அம்பல விடுமலையரயிப்பான் தல் வல்லமையைக் காட்டக்கூடியவனவா யிருக்கும்]

தியோரும் கேடையை சிறும்பார் மேலோர். இராவணனை அங்கனைய தானே யுயிரிக்கவும்வென்றினுணவன் சடாயு; இராமனும் அவன் அழிவுண்ணெவேண்டுமென்பதும் அவன் கருத்தன்று. தீண்டாத தற்புடைய சிதையை அவன் விட்டுச்சென்றும் போதுமென்பட்டே இவன் சிந்தனை. ஆதலின்,

வாரைப் பலன்மைத் தன்வனைத் தவிவான் தானே வரினின் றுதழிப் பரிதால் நானே யவனுய்ப் பெனிகன் னுதலைப் போநீ கடிதென் றுபுகன் றிடனும்

[விண்ணுலகை யடைத்திருக்கின்ற தயாதசுக்கரவர்த்தியின் புதல்வருகிய இராகவன் வளைந்த வில்லின்கூகித் தானே வந்துவிடுவானாயின், பிறகு உனக்கு உண்டாகும் கேட்டினையே சேர்ந்திடுத ஞகரனும் தடுக்க இயலாது. ஆகையால் நீ விரைத்து நுடிப்போ, காணே இவ் வறுகிய சென்றியுடையவனை அழைத்துப்போய் இராமன்பால் சேர்ப்பேன், என்று சடாயு சொல்லவன்—]

இதற்கிணங்கவோ இராவணன் சீதையை வெளவினான்? அச்சமே கீழ்க்களது ஆசாரம் என்ப தன்மையே. எனினும், ஆசைக்கோ இந்த ஆசாரமும் இல்லை. எனின்.

கேட்டா விருதர்க் கிறைசேழ் கிளர்தன்
வாட்டா ரைநெருப் புகவாய் மடியா
ஓட்டா யினிநீ யுரைசெய் சூரைக்
காட்டாய் கடிதென் றுகனன் றுறையா

[சடாயு கூறியதைக் கேட்ட அரசர் தலைவன், ஒளி வீசுகின்ற தன் கொடிய கண், விழிகளினின்ற ற நெருப்புக் கித்த வாயை மடித்து, வெருவற என்னைச் சும்மா ஓட்டவேண்டா; இனி நீ சொல்கின்றவர்களை எனக்கு விரைவில் காட்டுவாயாக, என்று சொல்லல்]

முன்னைய பிறழியில் இவன் தன் தனி மைந்தனைக் கேட்டவாக்கே நீ உரைசெய்குரை'க் கடிதின் காட்டுமேபடி அறைகூவிப் பின்,

வரும்புண் டரம்வா எரியின்மாப் புருவிப்
பெரும்புண் டிரவா வகைபெ ருநிநீ
இரும்புண் டரீர்மீன் கினுமென் னுழையிற்
கரும்புண் டடசொன்மீன் கிலாந் கா னுதியால்

[எனக்கு எதிரே வருகின்ற கருகே, எனது அம்பினால் உன்மர்ப்பு உருவிப் பிளந்து பெரிய மூல்கைத் திறக்காத படி நீயே போசுக்கடவாயாக. காய்ச்சின இரும்பு குடித்த நீரானது ஒருபோது வெளிப்பட்டாலும், என்னிடத்தில் இருக்கின்ற இந்தக் கரும்புபோன்ற சொற்களைப் பேசுபவன் மீளமாட்டான். இதனை அறிந்துகொள்]

என்று தன் உள்ளத்தையுதறிய இராவணன் இறுதியுற உரைத்துவிட்டான். சடாயுவைக் கண்டவுடன் தன் மனத்துதித்த ஒருசிறு நம்பிக்கையையும் இப்பொழுது இழந்தான்.

என்னும் மனவீழ் பயமுன்னி னிரட்டி பெய்த
வன்ன மயர்கின் நதநோக்கி யரக்கன் யாக்கை
சின்னம் முறுமிப் பொழுதேசிலை யேந்தி நங்கண்
மன்னன் மகன் வந்திவென்ற று வருந்த லன்னை

[என்று இராவணன் சொன்னவுடன் அன்னம்புகன்ற சீதை முன்னினும் இருமடக்கு அச்சம் அடைந்து தளர்வதைச் சடாயு நோக்கி, 'தாயே, இந்த அரசுக்களது உடல் இப்பொழுதே துண்டிதுண்டாகப் போகும். சமது மன்னன் மகனாகிய இராமன் வில்லை எந்தி வாவில்லையே என்று வருந்தாதே]

முத்துக் கணபோன் முகத்தாலி முலைக்கண் வீழ்த்
தத்துந் நயரே நலைதால் பலத்தி னேனுக் [வாசை
கொத்தொப் பனகொண் டுவன்கொண்டன வென்ற
பத்திற் சூமின்றே பஸிவி யது பார்ந்தி யென்றான்.

[முத்துக்கள் உதிரவனபோல் உன் முகத்திலே வழிநின்ற கண்ணீர் துளிகள் உன் கொங்கைகளில் விழும்படி துடித்துத் தளராதே. பனம்பழங்களின் நிறைந்த குழையோன்ற இவன் தலைகளைக்கொண்டு, இவன் வென்ற காண்டனவாக்கக் கூறிய பத்துத் திக்குக்களுக்கும் இப்பொழுதே காண் பவியிடுவதைப்பார்—என்றான்]

இச் சொற்களுக்கேற்ற செயல் தொடர உடனே அவ்வீருவருக்கும் கவிப்போருந்தொடங்கியது. போரிது தொடருமுன் வெடமொழிச் சடாயு நிகழ்த்திய கட்டுரைமையும் சிறிதிற்குக் கருத்துக் கொள்ளலாம். 'அச்சத்' சத்தத்தைச் சிறிது துக்கிக்கொண்டிருந்த ஐடாயு கேட்டு எழுந்து இராவணனையும் சீதையையும் கண்டார். அச்சம் பிறகு மலையின் சிகரம்போன்ற கூரிய மூக்குடைய அடிப்புள்ளாள் மரத்தில் இருக்கப்படியே இரா

வணனைப் பார்த்து "தம்பி தசுக்கிரீவ, காண் பழமையான தருமங்களை அதுஷ்டத்து உண்மையைக் கைப்பற்றினவன். என் பெயர் ஐடாயு; பலம்போருக் கருகுக்களுக்கரசன். தசரது குமாராகிய இராமர் உலகத்துக்கெல்லாம் இறைவர்; இந்நிலாக்கும் வருணனுக்கும் ஒப்பானவர்; எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் எப்பொருதும் கண்மேயே செய்வார். நீ இப்பொருது துக்கிக்கொண்டு போகும் இந்த மிக அழகிய பெரும் புகழ்பெற்ற சீதை அல் வுலோகநாதருடைய தரும பத்தினி. குழகனைப் பாதுகாக்கும் அரசனாகிய உனக்குப்பிறன் மனைவியைக் கைப்பற்றுவது தருமம். மஹா பலம்பெருந்தியவனே, அரசர் மனைவியர்களை நீ முக்கியமாக ஆதரவுடன் பாதுகாக்கவேண்டும். ஆகையால், பிறர் மனைவியர்களைத் துன்புபடுத்த நீ கொண்டு இந்த இழிவான கருத்தை விட்டுவிடு. நீரனுள்ளவன் நீக்கைக்கிடையு தொழிலை ஒருபொழுதும் செய்யமாட்டான். அவன் பிறர் மனைவியர்களையும் தன் மனைவியைப்போல வேறொருவர் தீண்டாதபடி பாதுகாப்பான். சல்ல மன்னவர்கள் சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட தருமார்த்த காமங்கள் அல்லாதவைகளைச் செய்ய மாட்டார்கள். அரசனே தருமார்த்த காமங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம், தருமம், புண்ணியம், பாவம் எல்லாம் அரசனையே மூலகாரணமாக உடையன. ராகுசோத்தமா, நீ பாவியும் கொடிய சாமியுமாய் உள்ளாய். பாலி சகலக்கலோகத்தை அடைந்தாற்போல நீ எவ்வாறு சம்பத்தை அடைந்தாய்? அவனுக்கு ஏது இயற்கையோ அதைச் சீர்திருத்த ஒருவராலும் முடியாது. கொடியவர்களிடத்தில் சல்ல உபதேசம் கொடுசேமனும் தக்காது. மகா பலம்பெருந்திய தேசமந்தாமாவாகிய இராமர் உனது தேசத்திலாவது உனது கசரத்திலாவது ஒருவரைக் தீங்கும் பண்ணவில்லை. அப்படியிருக்க அவருக்கு நீ ஏன் தீங்கு பண்ணுகிறாய்? சூர்ப்பணையின்பொருட்டு ஐனத்தானத்திலிருந்த கொடிய கரன் தனக்கொரு தீங்கும் செய்யாத இராமரை எதிர்த்து அவரால் வதைக்கப்பட்டான். அதில் இராமர் செய்த குற்றம் என்ன? பின்னர் உலகத்துக்கெல்லாம் அரசராகிய அவர் மனைவியை நீ ஏன் துக்கிக்கொண்டு போகின்றன? நீ சீதையை உடனே விட்டுவிடு; இல்லாவிடில், இந்நிரனுடைய வச்சிராயுதம் விருத்திராசனோடு எரித்தபோல, அக்கிளிக்கொப்பான இராமருடைய கண்கள் உன்னை எரித்துவிடும். உன் துணியில் கொடிய விஷப்பாம்பை நீ முடித்தகொண்டா யென்பதை நீ அறியவில்லையா? உன் கழுத்தில் யமனுடைய பாசத்தை நீ மாட்டிக்கொண்டா யென்பதை நீ அறியவில்லையா? சமக்க்கடிய பாசத்தையன்றே ஒருவன் எடுக்கவேண்டும்? புரித்தால் சுகமகம் செரிக்கும் உணவையன்றே ஒருவன் புரிக்கவேண்டும்? தருமம், சீர்த்தி, புகழ், பெருமை முதலியவைகளைத் தராததும் தேசத்துக்குச் சிரமம் தருவதாயாகிய காரியத்தை யார்தான் செய்வான்? இ ராமரவனு, எனக்கு வயது அறுபத்தியிராமாகின்றது. காண் இதுவரையில் எனது மூதாதைகளிடமிருந்து எனக்குக்கிடைத்த இராசகீர்த்தத்தை கண்டுபாதுகாத்து வருகின்றேன். காண் வயதுகொண்டவரையினும் என்முன் சிறுவதுள்ளவனும் கையிற் விற்றிடித்துத் தேசத்தின் சுகமகமணிந்து இரத்திலேழிச் செல்பவனுமாகிய நீ சீதையை எனிடில் துக்கிக்கொண்டு போகமாட்டாய், என்றும் உன்னதும் மாற்றமுடியாததான உண்மையை உணர்ந்துத் தேவதெய்வம் சுகுந்திகளையும் தர்க்கசாஸ்திர யுக்திகளைக்கொண்டு அழிக்க எவ்வாறு முடியுமோ அதுபோல, அப்போது கரனிடமிருள் நீயும் மாண்டேயிருந்து பூமியைத்தழுவுவாய், அடிக்கடி தைத்தியர்களை யும் தானவர்

கனையும் பலதரம் புத்தத்தில் கொன்ற இராமர் மரவுரி உடுத்து உண்ணையும் ஒரு கொடியில் வைத்தார். அவ்வீரராசகுமாரர்க்கும் செடுக்கூரம் போயிருக்கிறார்கள்; காள் இப்போது என்ன செய்வோர்? கிழமகனோ, அவர்களை கண்டமாந்திரத்தில் பயத்தால் கரெங்கி காசமடைவாய். கா னுயிருடன் இருக்கும்வரையில் இராமருடைய காசவியாயகிய தாமரைமலர்த் தொப்பான கண்ணியுடைய கற்ருணமுன்னசீதைகையாளிடுத்துக்கொள்கமுடியாது. காள் என் உயிரைக்கொடுத்தாவது மகாத் துமாக்களாகிய இராமருக்கும் தசரதருக்கும் உதவியெய்தும் கடைமைப்பட்டிருக்கின்றேன். சில்லடா தசக்கிரீவா, கணப்பொழுது நின்று பார். ஓ கிரீசர, என்னால் கூடியவரையில் காள் உணக்குப் போர்விற்கு தளிக்கின்றேன். காம்பினின்று பழத்தைப் பறித்தெறித்துபோல இவ்விரைத்திலிருந்து உண்ணக் கிழே தன் குணமேன்” என்று சொன்னார்.

“தம்பி தசக்கிரீவ” என்று பஞ்சதந்திரக் கதைக் குரிய வாய்பாட்டில் துவக்குவதானும், உதாரணம் கூறும் உவமைகளும் நிறைந்த இந்த இதோபதேசம், யாரோடும் யாருக்கேனும் நிகழ்த்தவல்லதா யிருக்கும் திறத்தினும், கரடகதமனக் சம்பவாதங்களை இச்சடாயுவின் நெடிய சொற்கள் நமக்கு நினைப்பூட்டுகின்றன. அரைக்கோடி ஆயுள் நடந்திருக்கின்ற அரக்கனுக்கு அறுபதிலுயிரவருடன்களே நிறைந்தான் இக்கழுந்து குழந்தைப்பொனத் தோன்றலோடாக, அவர் புண்டாம் இத் தசகண்டனைத் ‘தம்பி’ என் நழைத்தது, பரிசுசமுறப் பகர்ந்த வொரு பரிசாகுமோவென் றெண்ண இடமிலாவகைப் பின்னர் இராவணனை உண்மையே சிறு வயதடைபவன் என்ன எண்ணிப்பேச நேர்கின்

றது. மூதுமையால் விளைந்தவோர் கலக்கம்போலும் இது. அறுபதிலுயிரம் ஆண்டுகளுக்குள் ஆற்றத்தளர்ச்சி எய்தியிட்டது இக்கழுந்து என்பதற்கு, அது வெளிப்பட்ட விளம்பிய தன் நியேயும், சான்றுகள் சிலவுள். ஒருவனுடைய இயற்கையைச் சீர்திருத்த உயிலாதென்பதும், கொடியவர்களுட்கு நல்ல உயிதேசம் சிறிதேனும் தக்காதென்பதும் தெளிந்திருந்தும், துவக்கிய உரையை நிறுத்தமாட்டாமல் காணின ஒட்டுத் திறம் மூப்பினது முதலுரிமை. வாயின் வழிகின்ற வீரத்தளவு மனத்தின் திட்டம் ஒவ்வாமையுமுதுமையின் முழக்கம். கணப்பொழுது நின்று தசக்கிரீவனை என்ன பார்க்கப்பெய்கின்றது இப்பறவை? தன்னால் கூடியவரையில் பார்விற்குத் தனித்து இராமருக்கும் தசரதனுக்கும் உதவியாகத் தன் உயிரைக் கொடுப்பதன்றி வேறன்று. ‘மறியல்’ செய்தலுக்கேற்ற மனநிலையே யிது. என்னை, காம்பினின்று பழத்தைப் பறித்தெறியும் உவமை யொன்றையே கம்பர் அந்தச் சடாயுவின் வாயிலிருந்து வாங்கிக்கொண்டு முதுவைகளை யெல்லாம் கழித்துவிட்டது கியப்பன்று. இதேமேலும், இராவணன்கொண்ட ஆசைக்கே அவன் தலைகோப் பரியாக்கும் பெற்றியையும் இவாசேர்த்துக் கொண்டார். முன் இராவணன் ஆசைகளை வென்றான்; சீதைபின்மேல் வைத்த ஆசை இப்பொழுது இவனை வென்று இவன் தலைந பத்தையும் ஊனக்குப் பரியாக்கிக்கொள்ளுமாயின் கிலேடை என்னும் சலத்திலுலேனும் தன் பழிவென் தீர்த்துக்கொண்டவாறு தக்கதோமும்.

காற்று மழை

Shakespeare—“The Tempest”

[604-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

அங்கம் 3. களம் 3.

இடம்:—சீலின் மந்திரோப்புரம்

அண்டோனியோ, ஸபஸ்டியான், கன்ஸாலோ, எட்ரியன், ப்ரான்லிஸ்க்கோ, அவான்ஸோ, ஆகிய இவர்களும், மற்றவர்க்கும் வருகின்றனர்.

கன்ஸாலோ:—தெய்வசாட்சியாக, என்னால் ஐயா? இதன்மேற் செல்லியவரது. பழைய காள் என்னும் புகள் நோகின்றன. நேரத்தையுடும் சுற்று வழியூடு மாக இங்கோர் சிக்கலிடம் மிதிபட்டது நிச்சயம் (1)! உன் அறுமதியின்மேல், என்னை காள் இளைப்பாற்றிக்கொள்ளுதான் வேண்டும்.

அவான்ஸோ:—முதியோர், பிரபலோ, ஆகிய மழுக்கும் படி. கோப்பால் கைப்பற்றப்பட்டிருக்கின்ற நாளை உண்ணக் குறைகூற இயலாது. உட்காந்து களை தீர்த்துக்கொள். இனிமாம் என் இச்சகனகை வைத்துக்கொள்ளாமல், எனது நம்பிக்கையை இவ்விடத்திற் குணே கிலக்கியிலேன் (2). தேடி நாம் இப்படி அலைகின்ற அவன் முழுக்கியிட்டான். தரையிலே நாம் வீணைத் தேடுவதைக் கண்டு கட்டும் எனனம் செய்கின்றது (3). நன்று, போகட்டும் அவன் (4).

*அண்டோனியோ:—(ஸபஸ்டியானுக்கு ஒருபுறமாய்) இவன் இத்துணை நம்பிக்கையெழுகின்றபதற்கு நான் முழுவுயிர் மகிழ்கின்றேன். முன் முடிக்கத்

அண்டோனியோ:—ப்ராஸ்பீரோவின் தம்பி

ஸபஸ்டியன்—அவான்ஸோவின் தம்பி.

கன்ஸாலோ—அவான்ஸோவைச் சேர்க்க பிரபு.

முதியவன் ப்ராஸ்பீரோவிற்கு

ஆதியில் உதவியெய்தவன்.

எட்ரியன் } அவான்ஸோவைச் சேர்க்க

ப்ரான்லிஸ்க்கோ } பிரபுக்கள்

அவான்ஸோ—கேப்பல் அரசன்

இரண்டாவது அங்கம் முதற்களத்தின் இறுதியில் பரிசுணக்கைத் தேடிப்பறப்பட்டவர்கள், அலைத்து களைத்து வந்துசேர்கின்றனர்.

(1) சிக்கலிடம் - உள்சென்றவர் எனினும் வெளிவர மாட்டாமல் கலக்கும்படி வழிகள் ஒன்றொடொன்று பின்னரி மயங்கி இருக்கும் இடம். மிதிபட்டது - கம்மல் சுற்றிச் சுற்றி நடக்கப்பட்டது.

(2) பரிசுணக்கை முழுக்கியிட்டானானும், ஒருவேளை அவன் முருகாமல் தப்பி நம்முள் தென்படலாம். என் கம்பிக்கையானது, இல்லாததைச் சொல்லி இச்சகம்பேசு பவனைப்போல், என் ஊக்கத்தைத் தாக்கியிருந்தது. இவ்வளவு தேடியும் காணாமையால் அந்த கம்பிக்கையைப்பொழுது அடியோடு அகற்றிவிடுவேன்.

(3) கடலானது, தனக்குள்ளே அமிழ்த்து கிடக்கின்ற பரிசுணக்கை, வீணாக காட் தரையிலே தேடுவது கண்டு பரிசுசிப்பதுபோல் அவைகள் வீணாகுவாரம் செய்கின்றது—தற்குறிப்பேற்றம்.

(4) அரசன், துயரம் மேலிடக் கையறுநிலையில் கூறியது.

(5) நோக்கம் - அவான்ஸோவைக் கொண்டு தானே அரசனாகவேண்டியது.

ஒருமுறை பின்இடைத்தது - துயர்நிற்குத் அரசனை இவர் குத்தப்போனபோது கன்ஸாலோ வழித்துக் கூவியதால் அக்காரியம் இடையூறடைத்தது.

தனித்த உன்னோக்கத்தை, ஒருமுறை பின்னிலைந் ததுபற்றி விட்டுவிடாதே (5).

ஸ்பஸ்ட்டியன்:—(அன்டோனியோவிற்கு ஒருபுற மாய்) அடுத்தபடி வாழ்க்கின்ற சமயத்தை இறுதி வரையில் ஏற்றுக்கொள்வோம் (6).

அன்டோனியோ:—(ஸ்பஸ்ட்டியனிற்கு ஒருபுறமாய்) அது இவ் நிரவே யாகட்டும்; ஏனெனில் இப்பொழுது இவர்க்கந்தாம் வழிகடையால் மிகவும் வருந்தி யிருக்கின்றீர்கள் காரணமாக, முதலிலே இருந்தது போல் அத்துணை விழிப்பு வைக்கமாட்டார், இயலவும் இயலாது.

ஸ்பஸ்ட்டியன்:—(அன்டோனியோவிற்கு ஒருபுற மாய்) இவ் நிரவே என்கின்றேன். அவ்வளவுதான்.

[சம்பீரமும் ஆச்சரியமுமான சங்கீதம் கேட்கின்றது.]

அலான்ஸோ:—என்ன இன்னிசை இது? கல்வெண் நன்பர்காள் கேளுங்கள்.

கன்ஸாலோ:—அதிசய இனிமை வாய்ந்த சங்கீதம்!

* * *

[மேலே ப்ராஸ்பீரோ கண்ணுக்குத் தென்படாமல் வருகின்றான். கீழே, தூதனை உருவங்கள் பல விருந்திற்குரிய உணவுகளைக் கொண்டு வந்து வைத்து அதனைச் சுற்றி வந்தனங்கள் புரிவனவாகி நடனம் செய்து, பிறகு, அரசன் முதலியவர்களை உண்பதற்கு அழைப்பனபோல் அபிசயங்கள் காட்டி விட்டுப் போய்விடுகின்றான்] (7).

* * *

அலான்ஸோ:—வீண்ணவர்காள், எங்களைக் காப்பதற்கு அன்புடைய தெய்வங்கள் அனுப்பியிருளுங்கள் (8)—யானையே இவை!

ஸ்பஸ்ட்டியன்:—உயிருடைப் பொம்மலாட்டம் (9), யூனிக்காரர்கள் இருக்கின்றனவென்று இனி கம்புவீசை (10). இனி அரேபியா தேசத்தில், பிலீக்ஸ் பெரியணையாம் ஒருமரம், இருக்கின்றது; இந்தப் பொழுதில் ஒரு பினில், ஆங்கே ஆண்டுக்கொன்ற மிருக்கின்றது (11).

அன்டோனியோ:—இரண்டையும் கம்புவீசை நான். இன்னும் கம்பத்தகாத எதையும் இருப்பினும் எனவயின் வாட்டும், அது உண்மையே என ஆணையிடுவேன் (12). ஊரினுள்ள மடையர்கள் அவர்களைப் பழி கூறுகின்றார்கள் பரிசுதும் சுற்றப்பிரயானிகள் ஒருபோதும் பொய் சொன்னதில்லை (13).

கன்ஸாலோ:—இப்பொழுது இதனை நான் கேட்பல் வில் விளம்புவீவனுயின் என்னை கம்புவார்களா? இத்தகைய தீவினர்களைக் கண்டெனென்று நான் சொன்னால்—நிச்சயம் இவா இந்தத் தீவினை சனங்களை, இவா விபரித உருவத்தினராயினும், பாருங்கள், அவர்களை ஒருமுகப் பாவனைகள் நம் மானுடைய பதனின் பலம்மாட்டு, ஏன் யார்மாட்டும், காண்பதனினும் அதிக மென்மையும் அன்பும் வாய்ந்தனவாய் இருக்கின்றன (14).

ப்ராஸ்பீரோ:—(ஒரு புறமாய்) உண்மையுடைய பிரபுவே, நனிசெய்யுமாறு. இங்கிருக்கின்ற உக்கனிநிலாப் பேயினும் தாழ்த்துவார்களே (15).

அலான்ஸோ:—இன்ன வடிவங்கள், இன்ன அபிசயங்கள், நானின் பயன் இவைகளுக்கு கிவியாயினும் மிகச் சிறந்த உண்மை உரையாடு வகைகாட்டு மிவைகளை யான் எத்துணை வியந்தாறும் பற்றாது.

(8) மறுபடி சமயம் நோர்ந்தவுடன் நாம் அதனை அறை குறையாக விடாமல் காரியத்தை முடித்தே தீர்வோம்.

(7) இந்த விருந்துப்ராஸ்பீரோவின் மந்திர வித்தை யால் அமைக்கப்படுகின்றது. எண்ணிய விடத்தில் வேண்டிய உணவுப் பொருள்களைக் கொணர்வதற்கு மந்திர வாதிசனின் வித்தைகளில் ஒன்று.

(8) பேயின் செயல்கள் இவையென்று பயங்கொண்ட அரசன், தங்களுக்கு கல்வகாவல்தெய்வங்களை அளிக்கும் படி கட்டளை வேண்டிக்கொள்கின்றான்.

(9) பொம்மலாட்டம் - பாலைக்கட்டு. பேசினதற்கடிப்பதால் பொம்மலாட்டம் என்கின்றது. எனினும், பாலைகளின் உயிருள்ளவைகளே கடிப்பதால், இதனை உயிருள்ள பொம்மலாட்டம் என்கின்றான்.

(10) யூனிகாரன், என்பது மேலுட்குக் காலியங்களில் காணப்படும் ஒரு கற்பிதமான மிருகம். குதிரையின் உடலும், மானின் கால்களும், சிங்கத்தின் வாறும், செற்றியில் ஒரு கொம்பும் உடைய விலங்கென்று இது கருதப்படுகின்றது.

(11) பீனில் என்பதும் ஒரு கற்பிதமான பறவை. இந்தக் கற்பினையின்படி, ஒருகாலத்தில் ஒரு பறவை தான் உயிரோடிருக்கும்மாம், அது ஒருவித மரத்தில் உட்காருமாம், அம் மரத்திற்கு பீனில்வின் சிம்மா தனம் என்பது பெயராம்; அந்த மரமும் ஒருகாலத்தில் ஒன்றாகாள் இருக்கும்மாம். அம்மரம் வாடிப் பட்டுப்போனால் அப்பறவையும் அதனோடு செத்து, பிறகு அம்மரம் துளிக்கும்மால் அப்பறவையும் தானே உயிர்பெற்றுவிடும்.

இந்தக் காட்சியைக் கண்ட ஸ்பஸ்ட்டியனும் இனி யூனிகாரன் பீனில் முதலியவைகளைக் கட்டுக்கதைகள் என்று எண்ணாமல் உண்மை என்றே கம்பலாம் என்கின்றான்.

(12) ஸ்பஸ்ட்டியனுக்குப் பின்பாட்டுப் பாவிலேதே அன்டோனியோவின் தொழில், கம்பத்தகாத எதையும் தான் இனி உண்மையே யென்று ஆணையிட ஆயத்தமாயிருக்கின்றானென்று, ஸ்பஸ்ட்டியனையும் விஞ்சுகின்றான்.

(13) கேக்ஸ்ப்பியர் காலத்தில் உலகயாத்திரையோய் வந்தவர்களும், பல இடங்களைக் கண்டு திரும்பிய கப்பல் மாலுமிகளும், அயல்சாட்டுகள் தாம் கண்ட அதிசயங்களென்று கம்பத்தகாத பல சொல்பவராயினார் பிரயான வசதிகள் மிக்கிருந்ததை அக்காலத்தில் பிரயானம் செய்ய வாய் மிக்க சிலரேயாதலின், இவர் சொல்வது மெய்யோ பொய்யோ என்று சொதிக்க எளிதில் இயல்வதில்லை. ஆதலால், பிரயானிகளும் உண்மையல்லாதவற்றையும் உண்மையால் சொல்லுத் தனிவுகொண்டனர். ஜனங்களும் பிரயானிகள் சொல்வதைச் சந்தேகிக்கத் தலைப்பட்டு, பெரியபொய் தெனையும், "பிரயானிகளின் கட்டுக்கதை" என்று குறிப்பது வழக்காயிற்று. "ஒருமுறை பொருளின் யாத்திரைசெய்து மீண்டால் பிறகு ஆய்நகரானவும் பொய்சொல்லித் திரிகின்ற உரிமை அவருக்கு வந்து விடுகின்றது" என்று அக்காலத்து துலொன்று பரிசுகமமாகக் கூறும்.

"இந்து சிங்கிள்டர் செய்திகளைக் காண்கின்ற நாம் இனி ஒருபோதும் பிரயானிகளைப் பொய்யென்று பரிசுக்கவாகாது" என்னும் இவ் வண்ணடோனியோவின் வாழ்த்துபேசுகின்றாரோ, அவ்வது அவர்களைப் பின்னும் பரிசுகிள்கின்றாரோ—தெரியவில்லை.

(14) சொன்னால்—என்று துவக்கிய கன்ஸாலோ, உருவங்களைப்பற்றி அவன் விரித்துரைக்கப் புகுந்த ஆர்வத்தினையே, அந்த வினைபெச்சுத்தை முடிக்கக் கற்றுவிட்டான். கன்ஸாலோ கண்ட வருவங்களை அந்தத் தீயில் வசிக்கின்றனவென்று நினைத்து, வடிவம் விபரிதமாயிருப்பினும், மென்மையும் அன்பும் பொருத்திய தன்மையில் அவை மனிதரையும் விஞ்சியன—என்று பாராட்டுகின்றான்.

(15) நிலா—அன்டோனியோவையும், ஸ்பஸ்ட்டியனையும், ஒருவாறு அலான்ஸோவும், இக் குறிப்பில் அடக்குவார்.

(16) போகுத்காரம் புகழ்—என்பது ஓர் ஆங்கிலப் பழமொழி. விருத்தாகச் சென்றவுடன் உன்னை அழைத்தல் களைப் புகழப்புகழும், விருத்து முடித்து நீ திரும்புகின்ற வரையில் ஒன்று உன் மனம் கோருமபடி கிழாமலிருக்க

•பராமல்பரோ:—(ஒரு புறமாய்) போகுங்கார புசு! (16).

பாள்ஸ்லிக்கோ:—விர்தைபுற மறைந்தவையே அவை.
ஸ்பஸ்ட்டியன்:—அதலை என்! உணவுகளைப் பிள்ளை வைத்துவிட்டுச் சென்றன;நமக்கு வயிற்றுக்கும் உண்டு. இங்கிருப்பதைச் சுவைத்திடத் தையுரிவாபோ!

அலானலோ:—நான் மாட்டேன்.

கன்ஸாலோ:—ஏன் ஐய, நீ அஞ்ச வேண்டா, நாம் பிள்ளைகளை யிருந்தபோது, எருதுகள் அன்ன அலுவலதாடிபோலி, மாமிசப் பையைப்போல் தொண்டைதொடங்கும் மலைவாசிகள் இருந்தாரென்றேனும், அல்லது மாப்பிலை தலைகள் நின்ற மனிதர்களிருந்தாரென்றேனும் எவர் நம்பியிருப்பார்? இப்பொழுதோ ஐந்துக்கொன்று போட்டுவைக்கும் ஒவ்வொருவனும் அவைகளுக்குத் தக்க ஆதாரங்கள் கொண்டுவருகின்றார் (17).

அலானலோ:—அப்படியே, இதுவே என் கடைசியுண்டாயினும் உன்பேன். சிறந்தது கழிந்து விட்டது என்று உணர்ச்சிறைதலை எது நேரினும் இனிப் பொருளில்லை (18). சகோதர, பிரபுவே, மன்னவா, அப்படியே நாம் செய்வதுபோல் செய்யுங்கள் (19).

தால் திரும்பும்போது அவனைப் புகழ்த் துவிட்டுப் விடகொள். நீந்தவடும் அவனைப்புகழ்த் துவிட்டாலானுப்பிறகு ிபோவதற்குள் அப்புகழை மாற்றிப் பழிக்கவேண்டும்படி. ஏதாவது சேரினும் சேரலாம்—என்பது இப்பழமொழியின் சருத்தது. அவ்வுருவங்களை பாராட்டி. அவனலோ வியப்பது இதற்குள் கூடாதென்கின்றார்—எனென்றில், சிந்தி சேர்த்தில், வீருக்கெல்லாம் மறைவதும், எரியும்து அலானலோவை இடித்துரைப்பதும் சேரப்போகின்றார்.

(17) இது என்ன மாயமோ என்று அஞ்சாமல் உண்ணலாம். முன்னே நாம் சம்பாதின பலப் பல இப்பொழுது யாத்திரை சென்று வருபவர்களால் உண்மையாக்கப்படுவதுபோல் இவ்விருத்தும் இதனைக் கொண்டுவிட்டுக் தருவங்கரும் உண்மையா யிருக்கலாம்—என்பது பொருள்.

ஐத்துக்கொன்று போட்டுவைப்பவன்—என்பது சற்றும் பிரயாணம் செய்யவன் என்று பொருள்படும். தூரகையாத்திரைக்குப் புறப்படுவார் ஒருவர், ஒரு முதலாளியிடம் சென்று பணம் கொடுத்துவைப்பதும், யாத்திரிகன் வழியில் இறந்துவிட்டால் அந்தப் பணம் முழுவதும் முதலாளியைச் சேர்த்துவிடுவதும், உயிருடன் திரும்பி வருவானால் முதலாளி அவனுக்கு ஐத்துயாக்கு சேர்த்துக் கொடுப்பதும், அக்காலத்து எதிரில்லா 'இன்ஷூரன்ஸ்' ஏற்பாடு. ஆகையால் "ஐத்துக்கு ஒன்று கொடுத்துவைப்பவன்" என்னும் தொடர் சற்றும் பிரயாணம் செய்வனைக் குறிப்பதாகின்றது.

(18) சிறந்தது கழிந்தது - மகளை இழத்தது. மைத்தனை இழத்தபின் எனக்கு எது சேர்த்தால்தான் என்ன, ஆகையால் அஞ்சாமல் உன்பேன்—என்பது பொருள்.

(19) மன்னவா - என்றது அன்போணிப்போவை. இப்பொழுது அவன் மிலானுக்குத் தலைவன்.

தமிழ்ப்பாடல் 83.

அழ்ந்த பிரபந்தம்—திருவேங்கடமாலையே

[601-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

பேய்க்குமொரு பேய்ப்போன்று பித்தாய்த் திரிவோர்
பேய்க்குமணி முத்திவரும் வேங்கடமே—வாய்க்க
முதர்

வண்மைப்பேராயிரந்தான் மன்னினான் மாவலிபாற்
நண்மைப்பே ராயிரந்தான் சார்பு. 18
பதப்பிரவு:—பேய்க்கு ஒரு பேய் போன்று பித்து
ஆய் திரிவோர்க்கும் வேய்க்கும் அணி முத்திவரும்—
மணி முத்து இவரும்—வேங்கடமே வாய்க்கு அமுது
ஊர் வண்மைபேர் ஆயிரம் தான் மன்னினான் மாவலி
பால் தண்மை பேர் ஆய் இரந்தான் சார்பு.

பதவுரை.

பேய்க்கும் - பேய்களுக்கும்
ஒரு - ஒரு
பேய் - பேவை
போன்று - பேர்லத் தோன்றும்படி.
பித்து - பைத்தியம்
ஆய் - ஆகி
திரிவோர்க்கும் - (பக்தியினால் உலகப்பற்றையெல்லாம் விட்டு) திரிகின்றவர்களுக்கும்
அணி - அமுதிய
முத்தி - மோசகமானது
வரும் - வருவதற்கு இடமானதும் ;
வேய்க்கும் - மூங்கில்களினும்
மணி - அமுதிய
முத்து - முத்துக்கள்
• இவரும் - அடர்ந்திருக்கும்படியானதும் ஆன வேங்கடமே - வேங்கடமலைதான்,

வாய்க்கு—உரைப்போர் தம்வாயினில், அமுதம்—அமுதம்போன்ற இனிமை, ஊர் - தவழ்கின்ற, வண்மை—வளப்பம்பொருத்திய, ஆயிரம் - ஆயிரம், பேர் - திருநாமங்கள், மன்னினான்—பொருந்தினவனும்; மாவலிபால்—மகாபலி சக்கரவர்த்தியினிடத்தில், தண்மை - உருவம் குறைந்த, பேர் ஆய் - வாமனன் என்ற பேரை உடையவனும், இரந்தான் - யாசித்தவனுமான திருமால், சார்பு - சார்ந்திருக்கும் இடம்.

விரிவுரை:—பக்திப் பரவசமாகிப் பித்தனைப்போல் திரிகின்ற ஒருவன் தோற்றத்தைக் கண்டபேய்க்கும் அவனைப் பேயே என்று எண்ணும் என்பது முதலடியின் கருத்து. பேயும் என்பதினுள்ள உம் என்னும் இடைச்சொல் இழிவுநிறப்புப் பொருளுடையது. திரிவோர்க்கும், வேய்க்கும், என்பதினுள்ள உண்மைகள் எண்ணுப் பொருளான. இந்தப் பாட்டில் அமைந்த சிலைடை யிரிமொழிச் சிலைடை.

வாழ்க்கைமனை நீத்தவரும் வாளியும் மாநக வேட்கை மறந்திகமும் வேங்கடமே—தோட்கைவழி மாகவந்த நீக்கழித்தார் வாழில்லக்கைப் பாடகரை லோகவந்த நீக்கழித்தார் 19.

பதப்பிரவு:—வாழ்க்கை மனை நீத்தவரும் வாளியும் மாது அங்கம் வேள் கைமறந்து இறக்கும்—மாநகம் வேட்கை மறம் திகழும்—வேங்கடமே தோன்றிகை வழி மா கவந்தனை கழித்தார் வாழ் இலக்கை பாடகரை லோகம் வந்தனைக்கு அழித்தார் ஊர்.

பதவுரை

மனை வாழ்க்கை - இல்லற வாழ்மை

ரீத்தவரும் - விட்டவரும்

மாது - மாதர்களுடைய

அங்கம் - சரீரத்தினது

வேள் - விருப்பத்தை

கைமறந்து - முற்றிலும் மறந்து

இகழும் - அதனை இகழ்வதற்கிடமானதும்;

வாள் - கொடிய

அரிபும் - சிங்கமும்

மா தங்கம் - யானையை எதிர்க்க வேண்டுமென்ற வேட்கை - ஆவலுடன்

மறம் - வீரம்

கிகழும் - விளங்குவதற்குமிடமானதும் ஆன வேங்கடமே - வேங்கடமலைதான்,

தோள் - தோளிலிருந்து, கை - கைகள், விழ - விழும் படி, மா - பெரிய, கவர்ந்தனை - கவர்ந்தன் என்னும்

அரக்கனை, கழித்தார் - அறுத்தவரும்; இலங்கை - இலங்கையில், வாழ் - வாழ்தல், பாதகரை - பாதகர்களை, லோகம் - உலகத்தின், வந்தனைக்கு - நன்றியைப் பெறும்படி, அழித்தார் - அழித்தவருமாகிய திருமால் விரும்பும் இடருக்கும், ஊர் - ஊராகும்.

விரிவுரை:—கைமீகல் கைகடல் என்ற இடங்க ளில்போல, கைமறந்து என்ற இடத்திலும் கை என் பது மிகுதிப்பொருளை உணர்த்திகின்றது. 'மா தங்க வேட்கைமறந்திகழும்' என்னும் தொடரை 'மாது அங்கம் வேள் கைமறந்து இகழும்' எனப்பிரித்து மனை வாழ்க்கை விட்டவர்களை ஒட்டிப் பொருள் சொன்னோம். மீண்டும் அதனையே, 'மா தங்கம் வேட்கை மறந்து இகழும்' எனப் பிரித்துச் 'சிறந்த பொன் ஆசையை மறந்து இகழுகின்ற ரீத்தார்' என்றும் கொள்ளலாம். சிங்கத்தையொட்டிப் பொருள்கொள்ளும் போது, மா தங்கம் என்பது ஒரு சொல்லாய் யானையைக்குறிக்கும். முன்மறந்து இகழும் என்றும் அழித்ததற்குப் பதிவாய் இப்பொழுது மறம் கிகழும் எனப்பிரித்து வீரம் விளங்குகின்ற என்று பொருள்கொள்வேண்டும்.

வாழியுள் சந்தனத்தோய் மாருதமுள் தாக்குதலால் வேழ மருப்புக்கும் வேங்கடமே—ரீழலமர் பஞ்சவடி காட்டினான் பாரளப்பான் போலெவர்க்கும் பஞ்சவடி காட்டினான் காப்பு. 20

பதப்பிரிவு:—வாழ் அழியும் சந்தனம் தோய் மாருதமும் தாக்குதலால் வேழம் மருப்பு உருதும்—மருபு தும்—வேங்கடமே ரீழும் அமர் பஞ்சவடி காட்டினான் பார் அளப்பான் போல் எவர்க்கும் கஞ்சம் அடி காட்டினான் காப்பு.

பதவுரை.

வாழ் - அங்கு வாழுகின்ற

அழி - சிங்கங்கள்

தாக்குதலால் - எதிர்ப்பதினால்

வேழம் - யானைகளுது

மருப்பு - தந்தங்கள்

உருதும் - சிந்துவதற்கு இடமானதும்;

சந்தனம் - சந்தனமரத்தில்

தோய் - பட்ட

மாருதம் - காற்றானது

தாக்குதலால் - தன்மேல் வந்து படுவதால்

வேழம் - மூங்கில்கள்

மரு - வாசனையை

புருதும் - அடைவதற்கு இடமானதும் ஆய் வேங்கடமே - வேங்கடமலைதான்.

ரீழும் - நிழலானது, அமர் - பாருந்து, பஞ்சவடி - பஞ்சவடி என்னும், காட்டினான் - வனத்தில் தங்கிய வனம், பார் - பூமிபய, அளப்பான் போல் - அளப்பவனைப்போல், எவர்க்கும் - எவ்வகைத்திலிருப்பவர்க்கும், கஞ்சம் - தனது தாமரைமலர்போன்ற, அடி - பாதத்தை, காட்டினான் - காட்டியருளியவனுமாகிய, திருமால், காப்பு - காக்கின்ற இடம்.

விரிவுரை:—வேழம் என்னுஞ்சொல் யானை மூங்கில் என்ற இரண்டு அர்த்தத்திலும் முன்னரே வந்திருக்கின்றது. உருதும் புருதும் என்றவற்றிலுள்ள, து என்னும் எழுத்து சாரியை; உருதும், புருதும் என்று அவை சாரியை இன்றி நிற்கும்.

மாவலிபிண்டத்தில் பூமிபய அளந்து எடுத்துக் கொள்ள நினைத்தவன்போல் தோன்றினாலும் வாஸ்தவத்தில் திருமால் நினைக்கக் கூடிய உலகத்தை அங்கு வேண்டுமென்பது அன்று எனவும், அவ்வாறு அளப்பதை ஒரு நிபமாகவைத்து எல்லா வேட்கைகளிலிருப்பவரும் தனது தாமரைமலர்போன்ற உள்ளடியின் பெருமையைக்கண்டு உய்யுமற்று அருள்வதே தருகின்றது எனவும் கவி மிகவும் சாதுர்யமாகக் கூறுகின்றார். திருமால் தனது திருப்பாதத்தை உயர்த்தியது உலகங்களை அளப்பதற்காகவே செய்த காரியம் என்பது பிரசித்தம். அவ்வாறு நிகழ்க்கவி அதனை மறுத்துத் திருமால்பாதத்தைத் தூக்கியது அவர்தன்னுடைய தாமரைபோன்ற உள்ளடியைய யாவரும் காணும் பொருட்டே என்று கூறுகின்றார். இப்படி, உண்மையாயிருக்கும் செய்தியொன்றை மறுத்து வேறொன்றைக் கூறுவதை அவினாதி அணி என்பர். இதனிற்றுத் தமிழில் ஒழிப்பணி என்பது பெயர். வேறொரு தன்மையைப் புதியதாய்க் கவிதன்னுடையசாமர்த்தியத்தினால் ஏற்றிவைக்கும்பொருட்டே அதன் இயற்கையாய் தன்மையை முதலில் ஒழித்துவிட்டு வேண்டியிருந்தலால் இவ்வணிக்கு ஒழிப்பணி என்னும் பெயர் வந்தது. திருமால் மாவலிபால் பெற்ற மண்ணை அளந்து கொள்வதற்குப் பாதத்தை உயர்த்தினார். இதுதான் அச்செய்கையின் இயற்கையான தன்மையாம், உண்மையுமாம். ஆயினும், "பார் அளப்பான் போல்" என்ற வாசகத்தால், அவ்வுண்மை ஒழிக்கப்பட்டது. "பாரளக்க என்பது பாவனை யு, நிசமோ வேய்" என்று குறிப்பிட்டு "போல்" என்னும்ச் சொல்லில் அடங்கியிருப்பதை எளிதில் உணரலாம். இவ்வீதம் உண்மையான தன்மையை ஒழித்தது எதற்காகவெனின், பாதத்தைத் தூக்கியதற்கு வேறுபொருள் கற்பிக்கும் பொருட்டேயாம், தன் கஞ்சம்போன்ற அடிபையாவருக் காண்பதற்காகப் பாதத்தைத் திருமால் நிமிர்த்தி அருளிணன் என்பதுதான் அவ்வாறு வேறுகக் கற்பிக்கப்பட்ட பொருள் ஆகும். தமயந்தி நகத்திற்குக் கணீர் நகத்திற்காக எல்லவென்று மறுத்து ஒழித்து, அவை ஆகாயம் கொண்ட கொப்புளங்கள் என்றதும், இவ்வணிக்கு உதாரணம்.

இலக்கணம்

நிலைமொழி பிறிதியில் மகரமெய்யும் வருமொழி முதலில் உயிரும் இருக்கும்பொழுது அவை எவ்வாறு புணரும் என்பதை இனிக்குக் கற்கவேண்டும்.

இன்றைய பாடத்தின் சுற்றுச்செய்ப்புளில் சுற்றடியில் கஞ்சவடி, என வந்திருக்கின்றது. அதனைப் பிரித்தால் கஞ்சம் + அடி, என நிற்கும். இவ்விரு சொற்களும் செரும்போது, நிலைமொழியின் சுற்றில் மெய்யும் வருமொழி முதலில் உயிரும் வந்தால் அம்மெய்யின்மேல் இவ்வயிர் ஏறி உயிர்மெய்யாகும் என்பது பொதுவிதி இன்படி புணருமாயின் 'கஞ்சமடி, என்பது ஆகவேண்டும். இவ்விடத்திலோ அவ்வாறு ஆகவில்லை. அந்த மகர மெய்யே கெட்டுப்போய்விட்டது. கஞ்சம் + அடி = கஞ்ச அடி. இது கஞ்சவடி என, அகரத்திற்குப் பதிலாய் வகரம் வந்தவிதம் வேறு. அதனைச் சிறிது பொறுத்துக் கற்போம். இப்பொழுது கஞ்சம் என்பதுள்ள சுற்று மகரமெய் கெட்டது, என்பது மாதிராம் கவனித்தால் போதும். எனினும், நிலைமொழி யீற்று மகரமெய் வருமொழி முதல் உயிருடன் புணரும்போதெல்லாம் கெட்டுவிடும் என்று எண்ணப்படுவது. கஞ்சம் + அலர்ந்தது என்பது கஞ்சமலர்ந்தது, என்ற மகரமெய் கெடாமல் வருமொழி முதல் உயிர் ஏறப்பெற்று மற்றெல்லா மெய்யிற்குமேய்போலவே புணரலாயிற்று. பின், கஞ்சம் + அடி = கஞ்ச அடி. என ம் கெட்டு விக்கார்புணர்ச்சியும், கஞ்சம் + அலர்ந்தது = கஞ்சமலர்ந்தது என ம் கெடாமல் இயல்புப் புணர்ச்சியும் ஆனது ஏன் என்றால், காரணம் இருக்கின்றது. நிலைமொழிக்கும் வருமொழிக்கும் உள்ள தொடர் இலக்கணத்தைக் கவனிக்கவேண்டும். கஞ்சம் + அடி என்பது கஞ்சம்போன்ற அடி என விரியுமாகையால் உவமைத்தொகை—ஆதலால் ம், கெட்டது; கஞ்சம் + அலர்ந்தது, என்பது எழுவாய்த்தொடர்—ஆதலால் ம் கெடவில்லை.

எனின், எந்த எந்தத் தொடர்களில் நிலைமொழி சுற்று மகரமெய் கெடாமல் இயல்பாய் வருமொழி முதல் உயிரை ஏற்று உயிர்மெய் ஆகும் என்றும், எந்த எந்தத் தொடர்களில் அது கெட்டுப்போய்விடும் என்றும், பார்ப்போம்.

சொற்றொடர்கள், தொகாரிலைத் தொடர்களென்றும் தொகைகிலைத் தொடர்களென்றும், இருவகைகளாகுமென்பது ஞாபகத்திலிருக்கலாம். எவையெவை தொகைகிலைத் தொடர்களென்பதையும், எவையெவை தொகாரிலைத் தொடர்களென்பதையும் முன்னரே சுற்றிருக்கின்றீர். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவைகளை மீண்டுமார்முறை படித்துத் தெளிந்துகொள்ளுதல் நல்லது.

I தொகாரிலைத் தொடர் ஒன்றிலும் நிலைமொழி இறுதி மகரமெய் வருமொழி முதல் உயிரோடு புணரும்போது கெடாது. அந்தமகரம் இயல்பாகவே யிருந்து பொதுவிதின்படி மற்ற மெய்யெழுத்துக்களைப் போலவே உயிரை ஏற்றுக்கொள்ளும். உதாரணம்:— மரம் + ஆடியது = மரமடியது—எழுவாய்த்தொடர்,

வரும் + அரசன் = வருமரசன் — பெயரச்சுத்தொடர். பங்கஜம் + ஓடு = பங்கஜமோ—விளித்தொடர்.

[பங்கஜம் என்ற பேருடைய ஒருத்தியைக் கப்பிட்டு அவளை ஓடச்செல்லும் பொருளில் இது விளித்தொடர் ஆகும்.]

அரசவம் + அரசவம் = அரசவமரசவம்—அடுக்குத்தொடர். பறக்கும் + அன் நிலை - பறக்கும்நிலை—கினைமுற்றுத்தொடர்.

[அன்றில் பறக்கும் என்னும் பொருளில் இது கினைமுற்றுத்தொடராம்.]

ஊரகம் + இருந்தான் = ஊரகமிருந்தான். ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகாரிலைத் தொடர்.

II தொகைகிலைத் தொடர்களில், வேற்றுமை என்றும் அல்வழியென்றும் இரண்டு பிரிவுகள் இருக்கின்றன. அவைகளில்,

i. வேற்றுமைத் தொகையில், ஆறாம் வேற்றுமை தவிர மற்ற உருபுகள் மாதிரித் தொக்க தொடர்களில் ம் கெடாது. உதாரணம்:—

நிலம் + உழுதான் = நிலமுழுதான்—இது, நிலத்தை உழுதான் என விரியுமாகையால், இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை சூலம் + எய்தபுண் = சூலமெய்தபுண்—(சூலத்தால் எய்த புண்) மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகை.

சந்திரம் + அண்ணன் = சந்திரமண்ணன் [சந்திரம் என்பவனுக்கு அண்ணன், என்ற பொருளில் இதுதான் காம் வேற்றுமைத் தொகை ஆகும்.]

மரம் + இறங்கினான் = மரமிறங்கினான் (மரத்திலிருந்து இறங்கினான்)—ஐந்தாம் வேற்றுமைத் தொகை.

குளம் + ஆடியான் = குளமடியான் (குளத்தில் ஆடியான்) ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை.

ii. அல்வழியில், பண்புத்தொகையும் உவமைத் தொகையும் தவிர மற்றத்தொகைகிலைத்தொடர்களில் ம் கெடாது.

உதாரணம்:—
கலம் + ஆழாக்கு = கலமழாக்கு (கலமும் ஆழாக்கும்)—உம்மைத்தொகை.

காலம் மறைந்தநிற்கும் பெயரச்சுற்றும் மகரமெய்யை சுற்றிதுடையதாய் யிருக்க இயலாதாகையால் கினைத்தொகைக்கு உதாரணம் இங்குக் காட்ட முடியாது. அப்படியே மற்றத் தொகைகளுக்குப் புறத்தே யிறப்பது அன்மொழித்தொகையாகையால் அத்தற்கும் இங்கு உதாரணம் காட்ட இயலாது.

எ ம ர ங் க த த் தி ள வ ர ச ன்

ஸ்ரீமான் T. N. சேஷாசல ஐயர் B.A., B.L.,

எ மு தி ய வோ ர்

செந்தமிழ்க்காதை.

கலாநிலயம், வேளாளர் வீதி, புரையாக்கம், சென்னை. விலை ரூ. 1-4-0

அ ப் ப ர்

அப்பரும் அறுபத்தினுக்கு கலைகளும்—30. வியாகரணம்

[606-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

(c) அப்பர் தேவார உரிச்சொற்களும், அவற்றின் வினைச் சம்பந்தமும்

உரிச் சொல்லாவது யாது என்பதை அறிய நன் னூலை நோக்குவோமாயின் உரியியல் முந்த்ரூத்திரம் பின்வருமாறு காணப்படும்:—

பல்லகைப் பண்பும் பகர்பெய ராகி

ஒருகுணம் பலகுணர் தழுகிப் பெயர்வினை ஒருவா செய்யுட் றுரியன வரிச்சொல்

இந்தச் சூத்திரம் முற்றும் ஒரு குற்றத்தை அடிப் படைபாக கொண்டு, உரிச்சொல்லைப் பண்புச் சொல் லாக்கி, பிறகு, பண்புச் சொல்லை அதனின்றி நீக்கும் பொருட்டி, பண்புச்சொற்கள் உயிரில்லாத வற்றிற்கு ஏற்றவைன்றும், உரி உயிருள்ள பொருளுக்கும் உரி யதென்றும் கூறி, தொல்காப்பியனார் பொருளதிகார இறுதியில் கூறிய உயிர்ப்பேதங்களை உரியியலில் அடக் கி, உயிர்ப்பண்புடன் பொதுப்பண்பாகிய தொழிற் பண்பு கூறி உரியியலுக்கு யாதொரு சம்பந்தமில்லாத சூத்திரங்களையும் கலந்து நன் னூல்வகுத்தது வேடிக்கையாம். தொல்காப்பியத்தில் உள்ள உரியியலையும், நன் னூல் உரியியலையும் ஒன்றின் எதிரில் மற்றொன்று வைத்து மாணவர்கள் காண்பாராயின் பவணர் திபின் மழைகை உள்ளகை நெல்லிக்கனிபோல் நன்குவிளங்கும். அவை பல உன. அவற்றுள் இங்குச் சிலவற் றைக் கருதுவோம்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் பின்வருமாறு உரிச் சொல்லுக்கு விதி கூறுகின்றார்:—

உரிச்சொற் கிளவி விரிக்கும் காலை யிசையினும் குறிப்பினும் பண்பினும் தோன்றிப் பெயரினும் வினையினு மெய்தடு மாறி பெயருசொற் பலபொருட் றுரிமை தோன்றினும் பலசொல் லொருபொருட் றுரிமை தோன்றினும் பவிலாத வற்றைப் பயின்றவை சார்த்தித் தத்த மாபிற் சென்றுகிலை மருங்கி னெச்சொல் லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல்

—தொல்—உரியியல்—1.

இதற்குச் சேனாவரையர் பின்வருமாறு உரைவரைந் திருக்கின்றார்:—“உரிச்சொல்லை விரித்தாராக்கு மிடத்தது, இசை குறிப்புப் பண்பென்னும் பொருண்மேற் றோன்றி, பெயர்க்கண்ணும், வினைக்கண்ணும் முறையு தரிமாறி, ஒருசொற் பலபொருட் றுரித்தாய்வரினும், பலசொல் ஒருபொருட் றுரித்தாய் வரினும் கேட்டா லுல் டயிலப்படாத சொல்லைப் பயின்றவற்றோடு சார் த்திப் பெயரும் வினையுமாகிய தத்தம்மக்கு உரிய நிலைக் களத்தின்கண் யா தானுமொரு சொல்லாயினும் வேறு வேறு பொருளுணர் த்தப்படும் என்றவாறு”.....

“இசை குறிப்பு பண்பு என்னும் பொருளவாய்ப் பெயர் வினை போன்றும், அவற்றிற்கு முதனிலையாயும் தடுமாறி, ஒருசொல் ஒருபொருட் றுரித்தாதலே யன்றி, ஒருசொல் பல பொருட்கும், பலசொல் ஒரு பொருட்கும் உரியவாய் வருவன உரிச்சொல்லென்றும், அவை பெயரும் வினையும் போல கூறப்பறிப் பொருளுணர் த்த லாகாமையின், வெளிப்படாதவற்

றை வெளிப்பட்டவற்றோடு சார்த்தித்தம்மையெறித் தோதியே அப்பொருள் உணர் த்தப்படும் என்றும், உரிச்சொற்குப் பொதுவில்லக்கணமும் அவற்றிற்குப் பொருளுணர் த்து முறைமையு முணர் த்தியவாறு.”

“குறிப்பு, மனத்தாற்றுகுறித்து உணரப்படுவது; பண் பு, என்பது பொறியால் உணரப்படுங்குணம்.”

இவற்றைப் பவணர் தி கவனியாமலே, சூத்திரங் கள் வரைந்தள்ளார்.

கறுப்பு தவ என்பன பெயர் வினைப் போலியாம் என்பர். “கறுப்புத் தவ சிவப்பும் வெகுளிப் பொருளும்” (தொல்—உரியியல் 76) என்றார். திருநாவுக்கரசு நாய னார் பாடிய தேவாரம் உரிச்சொற்கள் நிறைந்த திரு முறைகளாதலாலே, திருஞானர் சம்பந்தரைப் போல ஒரு சொல் ஒரு பொருளன்றி வேறுபொருள் உணர் த்தல் ஆகாதெனும் கருத்தை வைத்துப் அப்பர் பாடியதாகக் காணப்படவில்லை. இவாது தேவாரம் உரிச் சொன்மயமா யிருப்பதால், பொருள் எளிதென்று எண்ணும் இடங்களெல்லாம் காணக் கூடாத ஆழம் வாய்ந்த கருத்துக்கள் அமையப் பெற்றுள்ளன. கறு ப்பும் சிவப்பும் வெகுளிக் குறிப் புணர் த்தவது, பின் வரும் அப்பர் பாசுரத்திற் காணலாம்.

கறுத்தவன் கண்சிவந்து கபிலைநன்

மலைபைக் கையால்

மறித்ததும் மங்கை யஞ்சு

வானவரிறைவன் கக்கு

நெறித்தொரு வீரலா லுன்ற

நெடுவரை போல வீழ்ந்தான்

மறித்திறை யூன்றி னானேன்

மறித்தநோக் கில்லை யன்றே

[திருக்கலையம்— திருநேரிசை 3.

இவ்வாறு தொல்காப்பியனார் எழுத்துக்காட்டிய பல உரிச்சொற்கள் அப்பர் தேவாரத்தில் ஆங்காங்கு வரு கின்றன. அவ்வாசிரியர் கூறியவாறு,

மெய்ப்பெறக் கிளந்த யுரிச்சொல் லெல்லா

முன்னும் பின்னும் வருபவை நாடி

யொத்த மொழியாற் புணர் த்தன ருணர் த்தல்

தத்த மாபிற் றோன்று மன்பொருளே

என்னல் வேண்டும்,

[தொல்—உரியியல் 98.]

மொழிப்பொருட் காணம் விழிப்பத் தோன்றாத திருநாவுக்கரசின் பொருட்தன்மையை உரைவேண்டி மாயின்,

“அன்ன பிறவும் கிளந்த வல்ல

பன்முறை யானும் பார்த்தன வரூஉ

முரிச்சொல் லெல்லாம் பொருட்குறை கூட்ட

வியன்ற மருங்கி னினைத்தனை வறியும்

வரம்புதமக் கின்மையின் வழிநனி கடைப்பிடித்

தோம்படையாணையிற் கிளந்தவற் றியாற்

பாங்குற வுணர் தல்”

கடுமன்றே?

* “கிறத்தரு வுணர் த்தற்கு முறிய வென்ப”

—தொல்—உரியியல் 77.

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய்மொழி

[608-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

5-ம் பத்து, 7-ம் தசகம்

6-ம் பாசரம்

ஏனமாய் நிலங்கிண்டவென் னப்பினே
கண்ண வென்றுமென்னை யாளுடைய
வான நாயகனே மணிமாணிக்கச் சுடரே [முடிவை
தேனமும்பொழில் தன்னசிரீ வரமங்கலத்தவர்கைதொ
வானமாமலை யடிபேன் தொழுவர் தருளே.

குறிப்பு:—நம் ஆழ்வார்போன்ற பத்தர்கள் தொழுவ
தற்கே பகவான் சிரீவரமங்கலசுகிலீ எழுந்தருளியி
ருக்க, இவர் இப்பொழுது, “அடியேன் தொழுவர்
தருளே” என்று அவரைக் கவதல் அடையுமா? அது
வும், வைகுண்டத்தில் நித்தியஸூரிகள் சேஷிக்கின்ற
பிரபுவே (வான நாயகனே) என்றும், வைகுண்டத்
தில் பெரிய குன்றம்போல இருப்பவனே (வானமா
மலையே) என்றும் அழைக்கின்றாரே? மேலும், அர்ச்
சாவதாரம் தாம் தொழுவதற்கு அமையாது என்று
சொன்ற பாசரத்தில் சொன்னவர், இப்பாசரத்தில்
தொழுவதன் பொருட்டு அப்பகவானைக் கவலவமோ?
என்ற சந்தேகங்களுக்கு—முன்பாசரத்தில் சொன்ன
வைகனையே வேறுதல்கள் காட்டி மீண்டும் இப்பாசர
த்தில் நிறுதிக்கின்றார். ஆகையால் அவைகள் பொரு
ந்தும் எனன்ப பரிஹாரம் கண்டுகொள்ள வேண்டும்.
நித்தியஸூரிகள் செய்யும் எல்லாவிதமான கைக்கரியங்
களையும் தம்பிடத்தில் பெற்றுக்கொள்வதற்கானால்
எம்பெருமானை வரும்படி கூப்பிடுவது உசிதமாயிருக்க
லாம், பொருந்தவும் பொருந்தலாம். தொழுவதற்கு
மட்டுமே கூப்பிடுவதானால் மேற் சொன்ன சிரீவரமும்
ஸமயோசிதம்.

குருந்து:—அடியேன் தொழுவது அருளுவதே சிரீ
இப்பொழுது செய்யவேண்டியது. ஒரு காரணமும்
முகாந்திராமுயில்லாமல் நான் ஏன் இதற்கு வரவேண்
டும், என்பிரானால் — ஸாகரத்தில் முழுக்கிப்போன
ஜகத்தை எடுத்தது என்காரணம்பற்றி நடத்தினீர்?
உமது தபய அன்றே காரணம்; இன்னமும் அப்ப
டியே எனக்குச் செய்தருள வேண்டும்.

7-ம் பாசரம்

வந்தருளி யென்னெஞ் சிடக்கொண்ட
வானவர் கொழுந்தே யுலுக்கினோர்
முந்தைத் தாய்தந்தையே முழுவே முலக முண்டாய்
செந்தொழிலவர் வேத வேள்வி யறுச்சிரீ
வரமங்கலசுகிலீ

அந்தமில் புகழா யடியேனை யகற்றேலை.
உரை:—வந்து அருளி - ி இருக்கும் இடம்
தேடித்தேடி அடியேன் வரவேண்டியதுபோக சீபாக
நான் இருக்கும் இடம் தேடிவந்து, என் நெஞ்சு
இடம்கொண்ட - என் நெஞ்சை உனக்கு இருப்பிட
மாகக்கொண்ட, வானவர் கொழுந்தே - நித்திய
ஸூரிகளின் ஸ்வாமியே, உலகுக்கு ஓர் முந்தைத்
தாய் தந்தையே - உலகங்களுக்கெல்லாம் அரசாதி
யான தாயும் தந்தையுமாய் நின்ற காப்பாற்றிவரு
கின்ற இராசுகளே, மீழ்மு ஏழ் உலகம் உண்டாய் -

ஏழு உலகங்கள் முழுவதையும் பிரளயகாலத்தில்
வழிநிலை வைத்து இராசுதித்தவனே, செம் - பிரதிப்
பிரயோஜனம் கருதாத செம்மை வாய்ந்த, தொழில
வர் - கைக்கரியம் செய்கின்றவர்களுடைய, வேதவேள்வி
அறு - வேதங்களைப் சொல்லிய யாகங்கள் இடை
விடாமல் நடக்கின்ற, சிரீவரமங்கலசுகிலீ - சிரீவரமங்
கல சுகிலீ எழுந்தருளியிருக்கின்ற, அந்தமில் புக
ழாய் - எல்லையற்ற புகழை உடையவனே, அடியேனை
அகற்றேல் - உன் தாலுக்கிய என்னைக் கைவிடாதே.

8-ம் பாசரம்

அகற்றீ வைத்த மாயவல் லைம்புலன்க
ளாமவை நன்கறிந்தனன்
அகற்றி யென்னையும் நீயரும் சேற்றில்
வீழ்த்தி கண்டாய்
பகற்கதிர் மணிமாட நீடு சிரீவர
மங்கை வாணனே யென்றும்
புகற்கரிய வெந்தாய் புள்ளின்வாய் பிளந்தோனே -
குருந்து:—ஆச்சரியமான சக்தியை உடைய ஐம்
புலன்களின் துகர்ச்சியை நான் அனுபவித்ததிலிரு
ந்து, அவைகள், எவ்வளவு ஞானவான்களையும் உலக
வியலங்களில் அகப்படுத்தும் மஹிமை வாய்ந்தன
என்பதைச் செவ்வனே தெரிந்தகொண்டேன்! ஆகையால்,
எனக்கு நீ கொடுத்திருக்கும் இவ் வைம்புலன்
கள் நான் உன்னை விட்டுவிடச் சாதனமாயினவே
தவிர வேறில்லை. கொடிய சேற்றில் நான் விழும்பொ
ருட்டே நீ அவைகளை எனக்குப் பிரதானம் செய்தாய்
என்று சொல்வது தக்கதே.

9-ம் பாசரம்

புள்ளின்வாய் பிளந்தாய் மருகிடைப் போயிலு
பெருந்தே முடர்த்த வெண்
களன் மாயனே கருமாணிக்கச் சுடரே
தெள்ளி யார்திரு நான்மறை கள்வல்லார்
மலிதன் சிரீவர மங்கை
உள்ளிருந்த வெந்தா யுறையாய்புமா நெனக்கே.
குருந்து:—உன்னுடைய திவ்விய சேஷ்டைகளா
டும் சிரிவந்தக லொந்தரியத்தாலும் என்னைத் தொற்
பித்து உனக்கு அடிமையாக்கிக்கொண்டு அருளிய
வனே, வேதபாரங்கதராய் உன்னுடைய திருவுட்களி
லேயே ஈடுபட்ட திவ்விய ஜகங்களால் சமர்த்தியான
சிரீவரமங்கலசுகிலீயே கோவில்கொண்டவனே, அடியேன்
உய்யும்படி கிருபை செய்தருளவேணும்.
குறிப்பு:—என்னை அகற்றினாய் என்று சொன்ற
பாசரத்தில் பகவானிடத்தில் முறைபிட்டுடவர், இப்
பாசரத்தில், ‘உய்யுமாறு அருளாய்’ என்று எப்ப
டிச் சொல்லக்கூடுமென்றால்—சிரீவர மங்கலசுகிலீ
வேதவித்தகங்களான பிராமணர்களுக்கும் எனக்கும்
ஆக அல்லவோ நீ அந்தத் திவ்விய தேசத்தில் கோவிலில்
கொண்டது - என்று கேட்கின்றார் எனக் கொள்க.

10-ம் பாசரம்

ஆநெனக்கு நின்றபாதமே சரணாகத்
தந்தொழிந் தாயுனக் கோர்சுகம்

மாறாக னென்றிலே னெனதாவிட முனதே
சேறுகொள் கரும்பும் பெருஞ்செஞ்செலும்
மவிதன் சீர்வர மங்கை

நாறுபூர் தண்டுழாய் முடியாய தெய்வநா யகனே.
குறிப்பு:—இந்தப்பாசரத்தில், பகவானை அடைந்த
பிரஸத்தாபம் ஒன்றும் இல்லாதிருக்க, தமக்கு ஏதோ
இலாபம் கிட்டிவிட்டதுபோல் சந்தோஷப்பட்டும், எம்
பெருமானுக்குக் கைம்மாறு உதவத் தம்மிடம் ஒன்று
மில்லை, என்று ஆழ்வார் எப்படிச் சொல்கின்றார் என்றால்—
பகவானைக் கிட்டிக் கலவைநோ திருந்தாலும், தமக்கு
இரண்டு நற்பயன்கள் வாய்த்ததுகொண்டும் உபகார
சந்தையில் தாழ்கிறார் என்று கொள்ளவேண்டும்—
பகவான் பாதங்களே உய்யும் ஆறு என்றும் மற்ற
ஆறு அவைகளே சரண் (அதாவது அடையவேண்டும்
இடம்) என்றும் ஆகிய இவ்விரண்டு துறைகளைப்
தமக்குத் தெளியவைத்த நன்மைகளுக்கு உபகாரம்
மிகுதிசெய்து சந்தோஷப்படுகிறாரென்ற சங்கதி அறிய
த்தக்கது.

உன்னை அடைவதற்கு உன் பாதங்களே மார்க்கம்
என்றும், அப்பாதிங்களே அடையவேண்டிய இடமும்
ஆம் என்றும் நினைக்கின்ற வஸ்பாவத்தை எனக்குத்
த்தருளினும். இதுவே பரம உபகார மல்லவோ.
இப்பெரும் உபகாரத்திற்கு உனக்கு ஓர் கைம்மாறு
உதவப்பெற்றிலேன். என் ஆன்மாவும் உன்னுடைய
யேத யாகையால் அதனைக் கைம்மாறக்கக் கொடுக்க
எனக்குப் பாத்தியமில்லை. மேலும், “எவர் பிரகாரத்
தனும் பரிபூரணனாயிருக்கும் உனக்கு என்னால் செய்
யலாவது ஒன்றுண்டோ.

‘ஆறு’, ‘சரண்’ என்ற இரண்டு பதங்களும் ஒரு
பொருளைக் குறிப்பதாக உரையிடுவதை விட்டு, பூர்வ
உரைகாரர்கள், ‘ஆறு’ என்பதற்கு உபாயம் என்றும்,
‘சரண்’ என்பதற்குச் சேரும் இடம் என்றும் பொருள்
கொண்டதை அதுசரித்திருக்கின்றோம். இதுவே

உசிதம். இல்லையாகில், புனர்உத்தி என்னும் தோஷம்
சம்பவிக்கும். இப்பெரிபார் பாசரங்களில் கசடுகளும்
வழுக்களும் புணருத்திகளும் வேறு எவ்வித மனுவையு
புத்திஸ்வபவாதத்துக்குரியதாகிய, “பிரமாதங்களும்”
கண்டுபிடிக்க முடியாதபதை நான் உட்போதாதத்து
திலேயே வரைந்துள்ளோம்.

11-ம் பாசரம்

தெய்வ நாயகன் நாராயணன்
திருவிக்கிரம னடிபிணைச்சை
கொப்பொள் பூம்பொழில் சூழ்குரு
கூர்ச்சட கோபன்
செய்த வாயிரத் தள்ளிவை தன்சீரி
வரமங்கை மேம்படுத்தான்
வைகல் பாட வல்லார்
வானோர்க் காரா வழுதே.

குறிப்பு:—இங்குத் திருவிக்கிரமாவதாரத்தை எடு
த்தது—பகவான், அந்த அவதாரத்தில் தன் சொத்தா
கிய மூன்று உலகங்களையும் தானே அளந்து கட்டிக்
கொண்டதுபோல், எல்லா ஆத்மாக்களையும் தன்னு
டைய சொத்தாக நினைத்துத் தானே காத்துக்கொள்
வானென்ற உட்கருத்துடன் கூறிப்படி முதல் பாச
ரத்திலேயே, “எந்தாய்” என்று ஆழ்வார் அழைத்து.
‘உன் மக்களில் ஒருவனாகிய என்னை நீ வீட்டொழிந்
தால் அதன் நஷ்டம் உன்னுடையதே’ என்று எச்ச
ரிக்கை செய்திருப்பதை இது ஞாபகப்படுத்துகிறது.
கருத்து:—எவர்வேச்சரத்தை நிதர்சனமாகக் காட்டி
து திருவிக்கிரமனை நாராயணன் திருவடிகளின்
மேல், கொய்கொள் பூம்பொழில் குருகூர்ச் சடகோ
பன் செய்த ஆயிரத்தான், சீர்வரமங்கை நகரை லத்
துதி செய்த இப்பத்தை எப்பொழுது பார்த்தோம்,
அப்படிப் பார்ப்பதற்கு எக்காலத்திலும் வானோர்க்கு
ஆராத அமுதம் ஆவார்.

மானதசாத்திரம்

[PSYCHOLOGY]

[4-வது வால்பூம், 685-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

குறிப்பு (Meaning)

“மா கொண்டு வா” என்று ஒருவர் கட்டினாயிடு
வானுலை, “மா” என்று கொன்னதின் பொருள்
என்ன? மாம் பழமாம்? குதிரையார் சொல்வோனு
டைய குறிப்பு என்ன? “மா” என்பது எதனைச்
கட்டுகின்றது?—இவ்வாறு ஆராய்ச்சி செய்கின்றோ
மல்லவா? அஃதே போலச் சிவப்பறி உருண்டைப்
பிழம் பொன்று புலனையேபோது, “அஃது எதனை
உணர்த்துகின்றது? எதைச் சுட்டுகின்றது? அதன்
குறிப்பு என்ன?” என்றும் ஆராய்ச்சி செய்யலாம்
அல்லவா? சுட்டு, பொருள், என்று மேலே நாம்
பயன்படுத்திய சொற்கள் வேறு பல பொருள்களி
யும் பயின்று வருவதால், அவற்றை யொழித்து,
யிருதிநின்ற குறிப்பு என்ற சொல்லை நாம் கைக்கொள்
வதே தகுதியுடையதாகும்.

‘இக் குறிப்பு என்பது யாது? வீட்டினுள்ளே யிரு
ந்து இதுனை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் எனக்குத்
தொலைவிலிருந்து ஒரு நாய் குரைப்பது கேட்கிறது.

அப்போது அவ்வொலி மட்டுமே புலனாகிறது. அந்
நாயின் வடிவத்தையோ நிரத்தையோ நான் காண
வில்லை. ஒலிப்புலன் ஒன்றுதான் காட்சிப்புலனாகிறது.
அந்த நாயின் வடிவம் முதலியன கருத்துப்புலனாய்
எழுகின்றன. அதுதலை நாய் என்று உணர்கின்றேன்.
[கண்ணிற்குத் தோன்றும் ஒளிப்புலனைக் கட்டி
என்போம். பரத்யக்ஷ ப்ரமாணம் என்னும் காட்சி
யளவையால் கண் வழியாகவும் செவி வழியாகவும்
மூக்கு வழியாகவும் நாக்கு வழியாகவும் தோல்வழி
யாகவும் நேரே நாம் அறிவனவற்றைக் காட்சிப்புலன்
என்போம். நேரே பொருள் இல்லாதபோது நமது
நினைவில் இப்புலன்கள் தோன்றாமலும், இவற்றைக்
கருத்துப்புலன்கள் என்போம்.] ஆகவே நான் கேட்ட
குரையொலியால் எழுந்த நாயின் உணர்வு, காட்சி
ப்புலனாகிய ஒலிப்புலனோடு கருத்துப்புலனாகிய நிரம்
முதலிய மற்றப்புலன்களும் சேர்ந்த இயைந்து
எழுந்ததேயாகும். இஃது ஒருசாரார் கொள்வது,
அவர்கள், புலன்களை நம்முடைய மனநிலையினைத்திற்
கும் அடிப்படையாகும் என்பர். அவற்றின் கட்டுபடுவே

நம்முடைய மனமாகும் என்று மன்றும் புலக்கொள்கையினர் எனப்படுவோர் இவர்களே.

“எண்ணம் என்றும் குறிப்பு என்றும் கூறுவன எல்லாம் மற்றைய உயிர்களைவிடச் சிறந்த மனம் தமக்கிருப்பதாக மனப்பால் குடிப்பவர்கள் காணும் பகற்கவையே யாகும். இவை மாய்பிண்ணன் தோழனைப்போலப் பொருளின்றி முடிவனவாகும்; இவற்றைத் தேடித் திரிந்து ஆராப்ச்சி செய்வதைவிட முயற்சொம்பைக் காப்ப்ச்சிப் பொன்னெடுக்கலாம். ‘மா’ என்ற சொல்லோ மஞ்சள்பொம்போ புலனை பொழுது நாமில் நீருறுகிறது. இவ்வாறு நரம்புக் கிளர்ச்சிகள் உடம்பிற் பாய்ந்து நம்மை இயக்கவைப்பதனையே “குறிப்பு” என்று கூறித் தம்மையும் பிறரையும் மயக்கி வருகின்றார்கள். ‘புலி’ வடிவம் புலனாகிய போது ஓடத் தூண்டும் நரம்புக் கிளர்ச்சிகள் உடம்பில் வேண்டிய இடங்களில் எல்லாம் பாய்கின்றன. அவ்வளவே அங்காட்சிப்புலனின் பொருள். நரம்புக் கிளர்ச்சி என்று கூறுத அந்நேரம் குறிப்பு என்றும் உணர்வு என்றும் உள்ளச்செயல் என்றும் உருப்போடுவதால் மாங்காய் விழுமோ” — என்று கூறுகின்றனர் நடத்தைக் கொள்கையினர்.

ஆனால் என்ற பெரியார் இக் குறிப்பு என்பதனைவேறு வழியில் விளக்குகின்றார். நனவநிலையில் சில பொருள்களை நமது மனத்தில் தெளிவாக விளங்குகின்றன. இவை தொடர்ந்து தோன்றுதலின், “நனவு ஆறு” எனப் பெயரிகென்றார். பிற எண்ணங்கள் நனைவுக்கு வந்தனவும் வாராதனவுமாகும். இந் நனவாற்றங்கரை யோரமாகக் கலக்கிக் குழம்பித் தெரிந்தனவும் தெரியாதனவுமாகக் கிடக்கின்றன. நாய் குரைத்தலைக்கேட்ட எனது நனவாற்றிலே ஒலிப்புலனின் தெளிவாக விளங்குகின்றது. நாயின் வடிவம் முதலியனவோ, ஆற்றின் கரையோரத்திலே தண்ணீரில் நனைந்தும் நனைபாறும் நிற்கின்ற நானார் புல்களைப் போல விளங்கியும் விளங்காறும் கிடக்கின்றன. இவ்வாறு தெளிவின்றிக் குழம்பித் தொலைவில் நிற்கும் கரையோர எண்ணங்களே, குறிப்பு எனப் பெயர்பெறுகின்றன என்று முடிவு எடுக்கின்றனர். “உனது தாய் மலடி” என்ற மன்றடிய பெரியாரின் பேச்சுப்போல இவ்வாராய்ச்சியின் முடிவும், நமக்கு வியப்பையே தருகின்றது. “இந்தச் சொல்லின் பொருள் யாது” என்ற ஆராப்ச்சியில் “எது விளக்க மன்றிக் குழம்பிக் கலக்கிக் கிடக்கின்றதோ அதுவே அந்நன் பொருள்” என்று முடிவு செய்தால் அம்முடிவின் உள்நன் என்றல்லவா உலகின் கூறுவார். மிகமிக விளக்கமாக இருப்பது இக்குறிப்பே யாகும். ஆற்றிலே குளிக்கப் போகும் அம்மையாரின் ஒருவர் “மஞ்சள்” என்று எழுதினார். உலர்ந்த மஞ்சள் கிழங்கே அவ்வம்மையார் மனதிலே மிக விளக்கமாகத் தோன்றுகிறது. மஞ்சள் நிறமும் மஞ்சள் கிழங்கின் மணமும் அவ்வம்மையாரின் மனதிலே தோன்றி, அக் கிழங்கின் எண்ணத்தைச் சுற்றி நின்று, அதற்கு நிறம் பூரி மணமூட்டலாம். ஆனால், அவை அங்கு அவ்வளவு தெளிவாக விளங்குவதில்லை. மிக விளக்கமாக நிற்பது அவ்வம்மையாரின் குறிப்பாகும். மஞ்சள் கிழங்கே யாகும். அவ்வம்மையாரே, புடவைக் கண்டிருப்போய் “மஞ்சள் எங்கே” என்று தேடிவார்களானால், மஞ்சள்நிறப் புடவையை வாங்கியும்

பும் அவ்வம்மையார் மனத்திலே மஞ்சள் நிறமே மிக விளக்கமாகத் தோன்றுகிறது. அங்கேயும், மஞ்சள் கிழங்கின் வாடை சிறிது வீசலாம். ஆனால் நிறமே விளக்கமாகத் திகழ்கின்றது.

தூலாஸ்யத்தில் (Library) தூலகளை முறையாக அடுக்கி வைத்திருப்பதுபோல, நமது மனதிலேயும் பல எண்ணங்கள் நிரலே முறையாக விளங்குகின்றனவாம். ஏதேனும் ஒரு பொருளைக் கண்டபோது அதோடு இணைந்தனவும் ஒப்பானவும் இனமானவுமான எண்ணங்கள் எல்லாம் தமது தமது அறையிலிருந்தும் சமீபதியில் வெளிவந்து கண்டபொருளை மார்புறத் தழுவிப்பிணைத்துக் குலாசிய வரவேற்கின்றனவாம். பழைய எண்ணங்களை இவ்வாறு புதுப் பொருளோடு ஒக்கவைத்து உளர்த்தலை நெறப்பட்டு என்ற பெரியாரும் அவ்வாறு பின்பற்றியவர்களும் ஒத்துணர்வு (apperception) என்று விளக்கவைக்கின்றனர். பழைய எண்ணங்களே இவர்களது கொள்கைப்படி ஒருபொருளின் குறிப்பாகும். “அப்பல்லும் இப்புலனும் இவ்வுணர்வாகும்” என்று கூறும் புலக்கொள்கையினரது கட்டற்ற கணக்கைவிடப் பழைய எண்ணமும் புதியபுலனும், புரட்டில் இயையும் பன்னெலிகள்களேயும், இகைத்து நிற்பதே உணர்வு என நெறப்பட்டுக்கேச் சேர்ந்தார் பார்டீ இகைப்பாட்டுக்கே அழகியதேயாகும். ஆனால் எண்ணங்கள் தனித்தனியே ஒவ்வொரு இடத்தே சூத்திக் கிடக்கின்றன என்று கூறுகின்ற இவ்வழக்கு, கல்லையும் காட்டையும் கடவுளாரக்கிக் கூறும் பழைய வடிவாறுகளோடு ஒருங்கு வைத்து எண்ணத்தகுந்ததே யாகும். எண்ணுவோரையும் எண்ணுகின்ற செயல்நிலையையும் விட்டுவிட்டு எண்ணம் என்று வழங்குவருவதில் பயன் இல்லை, பொருளும் இல்லை. “எனினுவோன் ஒருவன் இருக்கின்றான், அவனுடைய மனம் இயங்கி நிற்பதனையே எண்ணுதல் என வழங்குகின்றோம்” என்பதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு “அவன் எண்ணுகின்றான்” என்பதாகச் செய்துவிட்டுச் செல்லுதற்களையே, பெயர்க்கடவுள் உலகிலேயுடைய பிழைத்துப்போவோம்.

இவ்வாறு “குறிப்பு” என்பதனைப் பற்றிப் பல வகையான கொள்கைகள் வழங்குவருகின்றன. அந்நனை அறிந்ததன் மேலே செல்லுதற்களையே அந்நனை அறிந்தகொள்வோமானால் எண்ணம் உணர்வு முதலியவற்றின் மேற்புறமையை எளிதில் அறியலாம். எண்ணம் = சுருத்துப்புலன் + குறிப்பு
உணர்வு = காட்சிப்புலன் + சுருத்துப்புலன் + குறிப்பு.
இவ்வாறு ஒரு விளக்கம் எழுதக்கூடும். நான் மஞ்சளைப்பற்றி மேலே எழுதினேன். என்னுடைய கண்ணெதிரே மஞ்சள் நிறமோ, கிழங்கோ, இல்லை. ஆனால், அவை சுருத்துப்புலனை உள்ளே எழுதுகின்றன; குறிப்போடும் விளங்குகின்றன. அந்த நிலையில் தான் எனக்கு, மஞ்சள் என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. குரைக்கின்ற ஒலிப்புலன் காது வழியாகக் காட்சிப்புலனாகிறது; அந்நாயின் வடிவம் முதலியன்க்குருத்துப்புலனை ஒரு குறிப்போடு எழுதுகின்றன. இந்த நிலையில்தான், நாயின் உணர்வு உண்டாகிறது. எனவே, எண்ணம், உணர்வு முதலியவற்றை அறிய வேண்டுமானால் “குறிப்பு” என்பதன் உண்மைத் தன்மையை நாம் நன்கு அறியவேண்டும், என்பதாயிற்று. ஆனால் அந்நனைப்பற்றியோ பல கொள்கைகள் பரவி

நிற்பதற்கு நாம் என் செய்வது? இவ்வாறு பஸ்கொள் கைகள் எழுவது எதனாலே? பசும்பாலைப் பற்றிப் பெரும் பலவகையாக எண்ணுவதில்லையே! குறிப் பவன்பதைப் பற்றிமட்டும் இவ்வாறு எண்ணுவா னேன்? பசும்பாலை நேரே கொண்டு வந்து கண்டறி வதுபோல இக்குறிப்பைக் காண்பது அருமையினும் அருளும்! நாய் என்ற உணர்வு எழுகின்றது. அவ் வுணர்வில் குறிப்பு என்பது உயிர்நிலையாக விளங்கு

கின்றது. பின்னே, இவ்வுணர்வு எவ்வாறு எழுகின் றது என்று ஆராயும்போது, அப்பொருளை எண்ணு வதை விட்டு, அப்பொருளை எண்ணுவதைப்பற்றி எண்ணுகின்றோம். அவ்வாறு எண்ணத்தகைப்பற்றி எண்ணுகின்ற நிலையில் நாயை புணர்ந்தபோது எழு ந்த குறிப்பு இல்லையல்லவா? கருத்துப்புலனும் காட் சிப் புலனுமே தோன்றுகின்றன. குறிப்பென்பது காற்றும்ப் பறந்தபோய்விடுகிறது.

க லி த் தொ ரை க

[602-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

பாலைக்கலி 22

தலைவனாழி யிரிவு உணர்ந்தப்பட்ட தலைவி தானும் உடன்செல்ல விரும்பினாள். அந்தரு அவன் உடன் படாது யிரிய, அவனை நோக்கி அவன், “கீர் யிரியின் என் உயிர் நீங்கும்” எனக் கூறிவதைக் கூறுவது இச் செய்யுள்.

இலக்கொளி மருப்பிற் கைம்மா வுளம்புகர் புலங்கடி. கவணையிற் பூஞ்சினையு திரிக்கும் விலங்குமலை வெம்பிய போக்குற வெஞ்சூர் தனியே யிறப்ப யானொழிந் திருத்த னாகுதக் சன்றிவ் வழுங்க ளூர்க்கே இனியான்

உண்ணலு முன்னேன் வாழலும் வாழேன் தோணல முண்டு தறக்கப் பட்டோர் வேளை ருண்ட ருண்டயோ ரன்னர் நல்குநர் புரிந்து நலனுணப் பட்டோ ரல்குநர் போகிய லூரோ ரன்னர் கூடினர் புரிந்து குணனுணப் பட்டோர் குடினர் ரிட்ட பூரோ ரன்னர்

எனவாங்கு யாறு நின்னகத் தனியே னுளுது கொலைவெங்க கொண்கையெடு நராயகப் படுப்ப வலைவர்க் கமர்ந்த மடமான் போல நின்னாங்கு வருஉமென் னெஞ்சினே யென்னாங்கு வாரா தோம்பினே கொண்மே

(நாவு)

(வரி. 1 - 7) இலக்கு ஒளி மருப்பின் - விளக்குகின்ற ஒளியினையுடையகொம்புகளைக்கொண்ட, கைம்மா உளம் புக் - யானைகளை வருத்துபவர் (ஆகிய குறவர்), புலம் - (கிணைப்) புலத்தினின்றும், கடி - (யானைகளை) ஓட்டும், கவணையிற் - கவண் கல்லாலே, பூஞ்சினையு திரிக்கும் - அழகிய (மாக்) கிணைகளிலுள்ள (பூக்களை) உதிர்க்கின்ற, விலங்குமலை - (ஒன்றற்கு ஒன்று) குறக்கிட்டுக்கிடக்கின்ற மலைகள், வெம்பிய - (சூரிய வெம்பித்தால்) கொதித்த காட்டில், தனியே இறப்ப - தனியே நீ போக, யான் ஒழிந்து இருத்தல் - யான் சின்னையிட்டுப் பிரிந்து தனித் திருத்தல், இ அழுக்கல் ஊர்க்கு - இத்தல் ஒலி (நிறைத்த) ஊரிலுள்ள பெண்களுக்கு, கருதக்கன்ற - சிரித்தற்குத் தக்க காரியமாகும்; இனி யான் - (ஆகையால்) நீ இவ்வ - உன் பிரியுமளவில் யான், உண்ணலும் உண்ணேன் - உண்ணுதலும் செய்யேன், வாழலும் வாழேன் - (உயிர்) வாழ்தலும் செய்யேன்.

கருதக்கன்ற - இதில் அன் சாரியை.

கவண் - கல்வெறிதற்குக் கருவியாகக் கயிற்றால் செய் யப்பட்ட கருவி. ஊர் - இடவாரு பெயர்.

(நாழிகை)

(வரி. 8 - 9) தோள் கலம் உண்டு - (தம்) மார்பின் இன்பம் (தம் தலைவரால்) உண்ணப்பட்டு, தறக்கப்பட்டோர் - (யின் அவரால்) விடப்பட்ட மகளிர், வேன் கீர் - விரும்பிய கீர், உண்ட - குடிக்கப்பட்ட, தூட ருன்னர் - ஓலை எனத்தை ஒரு தன்மையாக ஒப்பர்.

கீர்வேட்கை யுற்றவர் பனையோலையைக் குடைவாகச் செய்துகொண்டுநீருண்டு, பின்னர் அதனை உடனே எறித் த்தவிடுவர். அது மிதிகுண்டு சிலகாளில் அழிவுதும்; அது போலத் தம் இன்பத்தைப் பெற்ற கணவரால் தறக்கப் பட்ட மகளிரும் சிறமமயுத்தச் சின்னளில் இறத்தொழி வர் என்பது கருத்து.

(வரி. 10-11) புரிந்து கல்குநர் - விரும்பியருளின கண வரால், கலன் - (தம்) அழகு, உணப்பட்டோர் - உண்ணப் பட்டுத் தறக்கப்பட்டோர், அல்குநர் - குடி இருப்ப வர், போகிய ஊர் ஓர் அன்னர் - குடியிருப்பவைவிட்டு நீங்கிய பாழான ஒரு தன்மையாக ஒப்பர்.

குடிக்களால் தறக்கப்பட்ட ஊர் பொலிவழித்து பாழா வதுபோலக் கணவரால் தறக்கப்பட்டார் அழகெழிந்து இறப்பர் என்பது கருத்து.

(வரி. 12-13) புரிந்துகூடிய - விரும்பிக்கூடிய கண வரால், குணன் - (தம் கல்) இயல்பு, உணப்பட்டோர் - உண்ணப்பட்டுத் தறக்கப்பட்ட மகளிர், குடினர் இட்ட பூ ஓர் அன்னர் - குடிக்கொண்டவர் பின்னர் எறித்த பூவீண ஒரு தன்மையாக ஒப்பர்.

அணிந்தவர் எறித்த பூ வாடி அழித்தவிடுவதுபோலக் கணவரால் தறக்கப்பட்ட மகளிரும் வாடி அழிவர் என்பது கருத்து.

(நனிக்கோல்)

எனவாங்கு - அசை.

(நீர்க்கடம்)

(வரி. 15-19) யானும் சின்னகத்து அனையேன்-யானும் சின்னிடத்து (அம்மூன்றின்) தன்மையையும் பெற்றுள்ளேன், கொலை வெங்கொண்கையெடு - கொலை செய்யும் கொடிய தன்மையோடு, நாய் அகப்படுப்ப - நாய் (ஒழிக்) கெளவ, வலலார்க்கு அமர்ந்த மடமான்போல - (அக் நாய்க்குப் பிடுகொடாமல்) வேடந்தம் கையில் சிக்கிய இனமையையுடைய மாண்புபோல, சின்னாங்கு வருடம் என் கெஞ்சினே - (யான் என் மனம் எனக்கு உரிய தென்று நினைத்துத் தடுக்கவும்) சின்னாங்குநாயாக சின்னிடத்துவரும் எனது மனத்தை, என்னாங்கு வாராது நும் பின்கொள் - என்னிடத்து யின்னும் வாராமல் பாதுகாத்து சின்னிடத்தே நிறுத்திக்கொள்.

தலைவற்கு வலவரும் தலைவிக்கு நாயும் மாணுக்கு கெஞ்சும் உவமை.

பொதிகை நிகண்டு

(இரண்டாம் பகுதி)

[611-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

1946 முசும னனமூச் திசையு மிடமும்.
 1947 முசுலி யுலிப்புக் தாணையு மோச் திபும்.
 முருத்தற்கு மூத்தமுச் பெயரு மாகும்.
 1948 முச்சி மயிர் முடிபு முச்சிபு மாகும்.
 1949 மூல்கன் மடக்கலும் கைகையு மூங்கிலும்
 ஓலையு மாந்து சோபு மாகும்.
 1950 முடுவல் பெண்ணையுச் செக்காயு மாகும்.
 1951 முடிமயிர் முடிபுக் கிரீடமு மாகும்.
 1952 முடலை யுண்டையும் டீசீக் திரள்வடிவு
 முருமிக் சழலையுக் குறடி மூற்றமும்
 முடைசார் நமுமென மொழியு வாகும்.
 1953 முண்டகர் தாணையு யானை மத்தமும்
 கள்ளூர் முள்ளியுச் தாமரையு செற்றியும்
 கடலும்முள் மூலமும் கருது வாகும்.
 1954 முத்த முத்தம் பிரியமு முத்தம்
 மருதமு மெனவே வழங்கினர் புலவர்.
 1955 முதலை செங்கிடையு முருத்து மாகும்.
 1956 முத்து வெண்குருகு முத்து வாகும்.
 1957 முருகு கள்ளு மிளமையு சார்ந்தமும்
 வீழாவு முருசுணு மெலுமிச்சம் வனப்புமும்
 அகிலு மெழுச்சியும் வெறியாட் டானனும்.
 1958 முரணை வலியும் பகையு மாகும்.
 1959 முருத்து வெண்குருத்து யிறின் மூலமும்.
 1960 முரம்பு பரலித்த கீலமும் பாறைபு
 மேடு மெனவே விளம்பினர் புலவர்.
 1961 முரசு பறைபு முத்திரா டா திபும்.
 1962 முருகன் சேபும் வெறியாட் டானனும்.
 1963 முரசுக் தாரியமும் பிணையு மாகும்.
 1964 முருடு முருடு மியமு மாகும்.
 1965 முல்லை முல்லைபுக் கொற்றமு மிசையுக்
 காண மல்லிகையு முல்லை கீலமும்
 [சுற்று மெனவே சுழறினர் புலவர்].
 1966 முழவு குளிருத் துறமுழாவு மியமும்.
 1967 முனிசி திபுக் காடும் விறகுமும்
 முன்மரமும் கிறமையுக் தாமரையு மாகும்.
 1968 முனையம் குரமு மூங்கிலும் பின்னையு.
 1969 முறைதிறு முறையு முறைமையுக் குணமும்
 ஊழும் கோசமும் கூப்பிடு முறையு.
 1970 முற்று வளைத்து முற்றுத்து மாகும்.
 1971 முறவல் கையுப் பல்லு மாகும்.
 1972 முற்குள் பூராட காணமுறை குணமும்.
 1973 முற்றல் குழ்போத்து மூப்பு முடிவுமும்
 வெறுத்து மெனவே விளம்புத வாகும்.

1974 முறமே கணமும் விசாகமு மாகும்.
 1975 முறியே தனிரு முறித்து மிலையும்.
 1976 முன்னல் கிணைவு செஞ்சு முரைப்பர்.
 1977 முறுவு வலியு முறுவு மாகும்.
 1978 முனிதவ முனிவரும் கும்ப முனியும்
 யானைக் கன்றும் 2. அகத்திபும் தனுலும்.
 1979 முனையே பகையும் பெரும்புக் கூர்மையு
 முன்னமையு வீரமும் மொழியு வாகும்.
 1980 முன்னஞ் சீக்கரமு முந்தின காலமும்
 எண்ணமுக் சிக்கமு மியம்பு வாகும்.

பு

1981 மூசல் சாவு மொய்த்தது மாகும்.
 1982 முறிதா யீசுணுத் திருவா திரையும்.
 1983 முறியேறு மெருமையுச் சோம்பும்
 முரணும் டீடு கொரியுக் கொன்மையு.
 1984 *முர்த்தி தலைவனும் உருவமும் ஆகும்.
 1985 முரல் சோறும் பல்லுக் கொல்லும்
 காசையு மெனவே கவின்மறார் புலவர்.
 1986 மூலம் வேரு மேதுவு முத்தலும்
 மூல சோபும் மூல சாணும்
 மாபனும் கிழங்கும் வழங்கினர் புலவர்.
 1987 முழி சோறு வாலியு மகப்பையு.
 1988 மூழை சோறு மகப்பையு மாகும்.

மெ

1989 மெத்தை மெத்தைபுச் சட்டையு மாகும்.
 1990 மெய்மெய்ப் பொருளு முத்து முன்னமயும்
 ஒற்றமுத்து ஞானமு முரைக்க வாகும்.

மே

1991 மேக்கு மேற்றிகையு மேறு மாகும்.
 1992 மேசலை தாசு மணிமே கலையும்.
 1993 மேக்க தகரும் கலாரு மேடமும்.
 1994 மேதை தோறும் புதுறு பிணைச்சியும்
 அறிஞனும் அறிவும் மேம்பாடு காரம்பும்
 கள்ளு மெனவுக் சுழறினர் புலவர்.
 1995 மேல் பச்சிமமு மேலோரு மியம்பும்
 விண்ணு மேற்றும் விளம்பு வாகும்.
 1996 மேறை காடியும் 2. சூஞ்சியு மாகும்.
 1997 மேழகல் கலசமும் தகரு மாகும்.
 1998 மேனி யுடம்பு கிறமு மாகும்.

(பிரதி) 1. விருகத். 2. கருசியு.
 * இச்சுத்திரம் ஒரு பிரதியிற் காணப்படவில்லை.

ஆயுர்வேத வித்வான் B. V. பண்டிட் அவர்களின்

டானிக்குகள் :	தொலங்கள் :
பாதாபி லேகியம் ரூ. 3-0-0	சந்தனது 6 அவுன்சு ரூ. 1-0-0
ரதிலல்லப லேகியம் 2-0-0	அமிர் தாமலக ,, 0-12-0
மஹா திராசுத்தி லேகியம் 2-0-0	பிருங்காமலக ,, 0-12-0
குழந்தைகளுக்கு	ஸ்திரீகளுக்கு
ஹீதா கஸ்தாரி மாத்திரை 0-4-0	ஸூதக டானிக் 2-0-0
பால சஞ்சிவினி 0-4-0	கர்ப்பாசய டானிக் 2-0-0
பால ஸூதா (டானிக்) 1-0-0	ப்ரஸல லேகியம் 1-8-0

நீடுசன்கூடுபல்பாடி

சுதாரணம்-மாக்கேட் (சென்னை) I.D.L. 61, 6016 கேட்டம்பி

கமார் 300 மடச்சியாவனாரகா I.D.L. 61, 6016 கேட்டம்பி காறாஜி மாதிரி தயவுசெய்து
 போகக் கோருகக் கவனித்து
 மாற்றம். சூதாரணம்-மாக்கேட் (சென்னை) I.D.L. 61, 6016 கேட்டம்பி வாங்கவும்.

ம.ட. சியாவனாரகா
 சிற்றூடு டானிக்
 சத்துவயிச்சாஸ் - நீடுசன்கூடு

முலிகைகொந்தெறுமணம்
 சாஸ்திரம்
காஸ்திராலகலி

ஜீவரேக
 சாஸ்திரம் சிவராஜபுத்தூர்
 சாஸ்திரம் சிவராஜபுத்தூர்

[பலப்புகள் வைத்தியர்களுக்கு மட்டும்.] [அட்வான்ஸ்டன் ஆர்டர் செய்யவும்.]

- 1999 மைத்து மயக்கமும் வலியு மாகும்.
- 2000 மைத்தன் மைத்தனும் திறலோனா மாகும்.
- 2001 மைகொன் மூலம் கண்ணிடு கமையும் இளமையு மலடுக் தகருக் கருமையும் சூழ்றமு மெனவே கூற வாகும்.
- மோ
- 2002 மொக்குள் பூமொட்டுக் குமிழியு மாகும்.
- 2003 மொய்செருக் களமும் தாயும் யானையும் மூசலுக் திரளும் வண்ம மாகும்.
- 2004 மொய்த்தல் மூடுதலு க்கெருக்கலு மாகும்.
- 2005 மொயம்பு வலியுக் தோரு மொழிவர்.
- மோ
- 2006 மொடு வயிறும் மோடும் போழ்தலும் பெருமையு மெனவே பேச வாகும்.
- ய
- 2007 யவனர் சோனகரும் சித்திர காரும் கம்மா னருமெனக் கழறினர் புலவர்.
- (யாதி) 3. புசலுக். 4. க் கொடுத்தலு மிருத்தலும்.
5. கண்வாழ்ருமெனக்

- யா
- 2008 யானர் தேனும் புதுமையும் தச்சரும் யாழ்கரு கண்மையுடு சித்திரக் காரும்.
- 2009 யாப்புக் கலிதையுக் கட்டுதலு மாகும்.
- 2010 யாமம் தெற்கு மிரவுஞ் சாமமும் பொழுது மெனவே புகல வாகும்.
- 2011 யாமே வீணையும் மிதன ராசியும் ஆந்தையு மசபதி கட்டச் திறமும்.
- 2012 யான மறைவீடும் ஊர் தியுக் தோனியும்.
- யு
- 2013 யூச முட்பொரு ளுணர் தலுக், தருக்கமும் உடற்குறையு டுக்கருக் குருக்குமோர் புல்லும் யூசமும் கோட்டா னுமுரைத் தனரே.
- 2014 யூபம் படைவகுப்பும் கேள்விக் தம்பமும் உடற்குறையு மென உரைத்தனர் புலவர்.
- யோ
- 2015 யோகக் கூட்டமுக் தியானமு முயாயமும் முயநிபும் யோகமு மொழிந்தனர் புலவர்.

வ ர் த் த ம ர ன ம்

துருக்கிப் போலீஸ் சட்டம்:—கமால் பாசநாஸின் தலைமையின் கீழ்தான் துருக்கிக் குடியரசு சபையினர், கலியான மான வர்களைத் துருக்கிப்போலீஸில் சேர்த்துக் கொள்ளக் கூடாதென்று ஒரு சட்டம் செய்திருக்கின்றனராம். கலியான மாகாதவர்களிடம் நேர்மையும் ஓரம்சாராச்செய்கையும் இருக்குமென்றும், அதனால் இப்பொழுது போலீஸ் படையிலே காணப்படும் குறைகளை அகந்துவிடும் என்றும் அந்நாட்டு அரசாங்கத்தார் கருதுகின்றனராம்.

நாய்க்கு மாடி வீடு:—அமெரிக்காவிலுள்ள கலிபோர்னியாவில் ஒரு தனவந்தர் இருக்கின்றனராம். அவர் ஒரு நிறந்த நாயை அருமைபுடன் வளர்க்கின்றாராம். அதற்கென அவர் ஒரு மாடி வீட்டைக் கட்டியிருக்கின்றாராம். அவரது ஜீவகாரணப்பச்செயலு அமெரிக்கப் பத்திரிகைகள் மிகவும் காண்டாடுகின்றனவாம்.

NATIONAL INSURANCE COMPANY, LIMITED.
Head Office :
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.

New Business Completed
 During 1932 ... Rs. 1,55,66,730.
 Out of a business of ... Rs. 1,94,70,000
 received in proposals.
 for the policyholder from an investment point of view.

Life Assurance is security
 for the policyholder and after him for his wife and children.

Claims paid over ... Rs. 1,00,00,000
 Total Assets exceed ... Rs. 1,90,00,000

For Terms & Conditions apply to:—
T. ANANTACHARI,
 Branch Secretary,
 113, Armenian Street, Madras. OR **R. G. DAS & Co.,**
 Managers.

FIRE & ACCIDENT RISKS covered by NATIONAL FIRE AND GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd., NATIONAL INSURANCE BUILDING, 7, Council House Street, Calcutta
 For Terms & Conditions apply to:—
T. ANANTACHARI,
 Branch Secretary,
 113, Armenian Street, Madras. OR **R. G. DAS & Co.,**
 Managers.

புதிய யந்திரம்:—ஐரோப்பாவில் வாஸ் ஆஞ்சல்ஸ் என்னுமிடத்தில் வசிக்ரமும் E. M. கிம்பால் என னும் ஒரு ஆராய்ச்சியாளர் ஒரு புதிய யந்திரத்தைக் கண்டுபிடித்திருக்கின்றாராம். அந்த யந்திரத்தின் உதவியினால் பூமியில் எந்த விடத்தில் தங்கம் இருக்கின்றது என்று சலபமாகக் கண்டுபிடித்து விடலாம்.

ஆகாய லிமானர் சிறுமி:—ஐரோப்பாவில் லொரையின் எஞ்சல்ஸ் என்னும் ஓர் பெண் இருக்கின்றார். அவருக்கு வயது பன்னிரண்டு. அவள் ஆகாயலிமானத்தை மிகத் திறமைபாக ஓட்டிவருகின்றாள். ஆகாய விமானிகள் பலர் வியக்கும்வண்ணம் அவள் பல்முறை தனியே அதிகதூரம் பறந்துள்ளாள்.

அ மி ர் த ச ர க ர ம்

தேசபலத்தையும், இரத்த விருத்தியையும், ஞாபக சக்தியையும், தாது புஷ்டியையும் கொடுப்பதில் எங்களுடைய ஆ த ந ங் க றீ க் ர ஹ ம ா த் த ரை க ர் அமிர்தசாகரம் போன்றவை.

32 மாத்திரைகளடங்கிய டப் பி 1-க்கு ரூ. 1 0 0
 5 டப்பிசன் ரூ. 4 0 0

இலும்! இன்பவாழ்க்கையாலடைந்த சக்தி இலும்!
 ஆதங்க றீக்ரஹ ஓளவுதூலியும்,
 26, பிராட்வே, மதராஸ்.